

MODRÉ ORCHIDEJE

I. KAPITOLA

— Br... rrr... rr... rr...

Ostré zvonenie telefónu vyrušilo vedátora Šimona Laneho z práce.

Jeho tajomníčka sa pozrela spoza písacieho stola. Jej jemné čielko sa zvrátilo.

Veronika Ames sa úprimne starala o záujmi svojho šéfa a vyrušovanie ju práve tak hnevalo ako jeho. Už vyše týždňa sa nemohli dať do práce... Až dnes... A teraz zas telefón začína.

— Jednoducho složím slúchadlo, — povedala Veronika.

— Naozaj by bolo škoda zanechať prácu!

Šimon, ktorý podľa svojho zvyku chodil hore doľu po izbe, zrazu zastal.

— A keď to bude nejaká dôležitá záležitosť? — mienil.

— Poviem, že pán profesor má veľa práce, nemôžeme ho vyrušovať, — povedala Veronika a zdvihla slúchadlo.

— Hallo!... Ano... Kto hovorí?

Počula mužský hlas: Chcel by som hovoriť s Mr. Laneom!

— Kto hovorí, prosím? — opakovala Veronika otázku, potom pošepala svojmu šéfovi: Nakladateľ Bernard Brady.

Lane sa zamyslel: — Prosím si slúchadlo... Porozprávam sa s ním.

Veronika si znova sadla ku stolu. Čítala nadiktovaný text. Lane jej diktoval o zhodnocovaní orchideí. Vhľbila sa do čítania, keď sa prebrala do skutočnosti.

— Čože? Aby sme ihneď šli?...

Ihneď ísť? Už týždne tušila, že sa také niečo príhodiť. Šimon vo svojej knihe písal o istom druhu modrých orchideí, ktoré sa nachádzajú v juho-

amerických pralesoch, teda musia sa vydať skôr, lebo neskôr na výskumnú cestu. Veronika však predsa dúfala, že sa cesta odloží. Nevedela si vôbec predstaviť život bez svojho šéfa. Bolo by to možné, aby sa ráno prebudila a zistila, že nemôže pracovať po boku Šimona? Sklonila hlavu. Zradná slza jej vypadla z oka. Rýchlo si ju utrela. Čože povedal Šimon, kedy pôjdu? Budúci útorok?... a dnes je už štvrtok!

Šimon složil slúchadlo. Veronika cítila, že by sa mala usmiať. Ťažko jej to padlo, ale predsa sa jej to podarilo...

Šimon vstal. — Ano aj ja si tak myslím! — povedal — prišlo to trochu náhle, ale je to takto predsa lepšie. Nemám rád veľké plánovanie. Ale vy... čo bude s vami? Plat budete prirodzene dostávať až dotiaľ, kým sa umiestnite. Alebo len prechodne si najdete miesto, veď budem preč iba tri mesiace.

Tri mesiace! Celá večnosť! Čo všetko sa za ten čas môže prihodiť... Dlhá plavba... pekné dievčatá, ženy...

Ale Veronika sa opanovala.

— Oh, oh, čoby! Rozhodne dostanem zamestnanie! — usmiala sa. — Hlavne ak dostanem dobré odporúčanie?

Šimon sa na ňu akosi zvláštne zahľadel. — Prirodzene. Konečne, dokonalejšiu takomníčku, ako ste vy, nemožno si ani predstaviť!

Veronika sa mimovoľne chytila písacieho stola. Pravdaže!

Vedela, že Šimonova mienka bude takáto. Dokonalá tajomníčka! Že je pri tom mladá a pekná, že jej vlasy sú zlaté, že má oči ako nezabýdky a že na jej štíhle telo priliehajú šaty, kúpené za štyri funty, ako by boly kúpené za štrnásť funtov, to si on

nevšíma. Je pravda, že jej dobre padlo vedomie, že je spokojný a jej prácou, ale čo je hodná táto pochvala, keď Veronika nechce byť v jeho očiach ako stroj. Prečo nevidí, že aj ona je z mäsa a krvi? Prečo nevidí, že je doňho smrteľne zalúbená?...

Alebo je to azda lepšie, že to nezbadal? Iste by bol v strašných rozpakoch, keby tušil pravdu. Divil by sa, ako sa to mohlo stať? Dal na to, hoci aj nechtiac, príčinu? Veronika sa nútene usmiala:

— V Amerike si vezmete novú tajomníčku? — pýtala sa trpkou.

Šimon sa usmial.

— Kde? Na Matto Grosso? Nuž pravda! Vyhľadám najbližšiu sprostriedkovateľnú prácu a poviem im svoje podmienky. Milá Veronika, čo si myslíte, kam idem? Tam niet takých šikovných žien, ktoré by boli ochotné drieť sa so mnou! Sám sa budem namáhať... hoci nechotne. Môžem povedať, veľmi mi budete chýbať!

Srdce Veroniky začalo brudko biť. Pravdaže! Bude mu chýbať spolaľivá, rýchle práca... Nič iné!

— Aj mne budete veľmi chýbať! — povedala a vyhla sa jeho pohľadu. Šimon jej dal celkom nečakanú odpoveď:

— Pravda, nepodujali by ste sa ísť so mnou?

Veronika nechcela veriť svojim ušiam — Jaaa...? — udivene sa naňho pozrela. — Myslíte to vážne? — spýtala sa a najradšej by sa hneď priznala, že by s ním išla hoc' aj na kraj sveta.

— Celkom vážne, hoci neviem, či ste na čistom s tamojšími pomermi? Bojím sa, že by sa vám zdal byť tamojší život príliš jednoduchý...

Veronika sa srdečne rozosmiala: — Takéto niečo by ma vôbec neznepekovoľovalo...

— Nemali by sme takú pracovňu ako tu, — pokračoval. — Budeme sa musieť uspokojiť s obyčajným bytom a keď pôjdeme do pralesa...

— Kedy odchádzame?

Šimon sa zarazil.

— Teda idete? — pozrel sa jej milo do očí.

— Ak ma naozaj potrebujete, bez váhania!

Veronika čakala so zatajeným dychom. Ak ju volá iba z chvíľkového rozmaru, tu má príležitosť, aby to odvolal. Teraz ešte môže povedať: Nie, skutočne, žartoval som...

Ba práve naopak!

— Prarodzene vás budem potrebovať, — začal — budete mi výdatnou pomocníčkou, iba o vás sa

obávam. Nevie, či konám správne, ak vás vezmem na túto nebezpečnú cestu? Čo povedia vaši rodičia, alebo príbuzní?

— Veď viete, že som sirota, — ponáhľala sa ho prerušiť. — Tútora nemám... Som dvadsaťštyriročná... môžem robiť, čo chcem!

— Môžete sa zbalit na budúci týždeň?

Veronika sa usmiala: — Môžem ísť hoci aj zajtra!

— Výborne! Naozaj sa teším, že idete! — pozrel sa na hodinky. — Nezapieram, táto zpráva ma viedla z rovnováhy. Nemám dosť trpezlivosti k práci. Myslím, bude lepšie, ak pôjdem obstaráť cestovné pasy a lístky na loď. Musíme sa postarať aj o šatstvo. Práve ma napadlo... aj vy budete potrebovať. Pozrite sa Veronika, dám vám zvlášť pre tento účel, 20 funtov...

— Nie..., prosím vás, nie... nevezmem ich, mám dosť peňazí!

— Dosť, nehovorte! V dnešných ťažkých časoch...

Veronika sa zapýrila.

— Tak, rozumiem, mám toľko, aby som si mohla kúpiť potrebné veci.

Šimon mal už v rukách šekovú knižku. — Miss Veronika Ames, — povedal rozpačite, keď vyplnil šek. — 20 funtov...

— Aspoň mi to potom strhnite z platu, — prosila Veronika.

— Dobre, dobre, uvidíme... Nech sa páči. Hneď si môžete v banke vybrať a ísť si všetko potrebné zakúpiť. V utorok odchádzame z Liverpoolu na parníku „Oronades!“ Cestovali ste už po mori?

— Nie, nikdy!

— Myslím, budete sa dobre zabávať, — usmieval sa Šimon. — Iste natrafíte na veselú spoločnosť... Bude tam aj niekoľko pekných mládencov, ktorí vás odtrhnú odo mňa a nakoniec môžem ísť na Matto Grosso bez tajomníčky. Myslím, že pri takejto plavbe sa ľudia ľahko zamilujú.

Veronikoho srdce prudko zabúšilo. Nie... Šimon je slepý! Nevie, že ju mládenci vôbec nezaujmajú!

— Nemyslíte si, že počas celej plavby musíte byť pri mne — pokračoval Šimon. — Počas plavby nemám v úmysle pracovať, môžete sa smelo zabávať.

— Istotne sa budem dobre cítiť, — povedala Veronika bez presvedčenia. — A teraz, ak ma potrebujete...

II. KAPITOLA

Tohto dopoludnia bola Veronika veľmi vzrušená. Z banky išla rovno k Sarah Greene, ktorá pracovala v dámskom oddelení obchodného domu „Knichts-Bridge.“ Stručne jej rozpovedala o čom je reč a čo môže minúť je iba dvadsať funtov, ostatné sverila Sarah.

Budeš potrebovať aj niekoľko večerných šiat, — povedala jej Sarah, keď už povyberaly potrebné veci — hlavne ak cestujete s luxusným parníkom.

— Cestujeme „Oronadou“... Myslím, prvou triedou.

— Ako sa ti len dobre vodí! — Čože si hovorila, kto je ten muž, s ktorým ideš?

— Šimon Lane, známy prírodovedec. Píše úvahu o istom druhu kvetov a chce si preštudovať aj modré orchideje.

— Znie to trochu nudne. Ja by som radšej išla s dobrodružnejšou osobou. Povedz mi, aký je starý ten vedec?

— Má okolo štyridsiatky, — odsekla Veronika a rýchlo začala rozprávať o večerných šatoch. — Povedz mi Sarah, sú drahé? — pýtala sa. Nechce rozprávať o Šimonovi. Vedela, že Sarah je milé dievča, len je veľmi zvedavé.

Šimon bol zatiaľ v lodnej spoločnosti. Nechal obsadiť dve kajuty a zariadil všetko, ib cestovné pasy im chýbaly. Zaobstaranie týchto nechal na odpoľudnie. Platnosť svojho musel dať iba predĺžiť a Veronikin môže dostať za dva-tri dni.

K večeru unavený prišiel do klubu.

— Dobrý večer, Šimon, počul som, že sa chystáš do pralesa? — pribehol k nemu Fenwick Bruce.

— Áno, budúci týždeň odchádzam! Odkiaľ vieš, že idem?

— Na poľudnie som sa stretol s Bradym. Ak sa dobre pamätám, hovoril, že ideš do Južnej Ameriky.

— Áno, do južnej časti Brazílie. Chcem vyhľadať kraj Matto Grosso!

Fenwick skryl ústa: — Dost malé podujatie!

— Aj ja si to myslím, ale nedbám!

— Tak je všetko v poriadku. Ja radšej ostanem doma v Londýne. Tu mám pohodlnú kúpeľňu, riadne pripravený obed, večeru, čo tebe bude istotne chýbať na druhej strane!

Šimon sa usmieval. Jeho zaujímala práve tá ťažšia časť cesty.

— A čo bude s tvojou peknou tajomníčkou? — rozprával Fenwick ďalej. — Ak ju prepustíš, ja ju veľmi vďačne príjmem.

— Veronika ide so mnou! — odpovedal Šimon bez podozrenia.

— Čože? — Bruce vytreštil naňho oči. Šimon sa začudovane pozrel do jeho prekvapenej tváre. Fenwick sa nútene usmial: — Toda som zmeškal! Darmo, si prefikáný starý lyžiak!

Šimon sa sotva ovládal.

— Čo tým chceš povedať?

Fenwick sa uštipačne usmieval: — S takým pekným dievčaťom o samote v pralesi. Vieš, starý môj, doteraz som si myslel, že nerozumieš ženám, ale teraz mám o tebe inú mienku. Tichá voda... hm! eh! Fenwick pohodil rukou a vzal do ruky svoj pohár — Na vaše zdravie!

Šimon od hnevu očervenal. Vedel, že sa zapýril a to ho ešte viac nahnevalo. Odvrátil sa a potešil sa, keď pred sebou videl ist známeho. Aspoň sa zbaví Fenwicka.

— Ale sa mylil. Fenwick už kýval spoločnému známemu a hlasne vo vítal: — Počul si? Tento starý lyžiak píše o orchideách a hovorí, že ide do pralesov na výskum! Ale ja ti prezradím...

Šimon to už ďalej nevydržal. Opustil klub a na ulici sa uľahčene nadýchal čerstvého vzduchu. Utlačovaný hnev ho neopustil. Bez cieľa blúdil ulicami a nakoniec sa rozhodol, že sa pôjde navečerať do Mayrfaireovej jedálne.

Akonáhle zabočil za roh Berkeley Streetu, jeho pohľad sa zastavil na dverách istej cestovnej kancelárie. Zastal pred osvetleným výkladom.

„Cestujme po mori! Kto ešte necestoval morom, ten ozaj nevie, čo je krásny romantický život.“

Čítal veľký nápis veľkého letáku.

Romantický život! Šimon rýchlo podišiel. Zvlášť ne. Jeho život nikdy nebol romantický! Ako tridsaťročný nemohol povedať, že by bol býval niekedy vážne zaľúbený. Za mladi sa zúčastnil vojny ako dobrovoľník, hoci si neraz myslel, že je zamilovaný, teraz keď si spomenul na predošlé dobrodružstvá, vedel že v žiadnom prípade, to nebola pravá láska. Po vojenčine ho príliš zaujala práca. Vrátil sa do Oxfordu, kde strávil tri roky a odvtedy žil iba pre vedu. Ženy ho nezaujímaly, vôbec necítil nedostatok lásky... teraz si pomyslel na Veroniku... podlé Fenwickovo podozrievanie...

bolo by možné, žeby Veroniku podozrieval, keď pôjde s ním? Šimon si cenil jej usilovnosť a bystrosť. Mimovoľne ju porovnal so svojími predošlými zamestnancami. Nie! Veronika je celkom iná!

Zrazu sa ho zmocnila akási bláznivá myšlienka. Čo by sa stalo, keby si Veroniku vzal za ženu?...

Je sirota, príbuzných nemá, neraz sa žalovala, že nenávidí samotu a že jej jedinou žiadosťou a túžbou je mať svoj vlastný domov. Šimon ju považoval za také dievča, ktoré by túžilo po domove, deťoch, ba myslel si, že vždy chodí, zabáva sa... Je samozrejme možné, že sa mýlil, veď nevie nič o jej súkromnom živote.

Pozrel sa na hodinky. Osem hodín. Čo by sa stalo, keby teraz vyhľadal Veroniku a o pýtal sa jej či súhlasí s jeho plánom? Cítil, že ak sa k tomu ihneď neodhodlá, nikdy viac nebude mať k tomu dost odvahy. Nečakané rozhodnutie bude pravda musieť opatrne vysvetliť. Musí jej povedať, že tu nejde o manželstvo z lásky, ale iba z vypočítavosti, ale ak si myslí, že môže naňu sveriť svoj život, bude sa o ňu svedemite starať a vynasnaží sa, aby bola spokojná. Prírodzene, musí jej čestne povedať, že nie je do nej zaľúbený, možno by sa vôbec nevedel zaľúbiť, ale veď jej na tom asi nezáleží. Kedysi povedala čosi, že sa asi nebude môcť vydať za toho, koho miluje... Kto vie?

Keď sa Šimon prebral, zbadal že chodí po Gloucester Terrace. Veronika bývala v dome, číslo 16. Šimon zazvonil a sám sebe sa čudoval, že sa mu trasie ruka. Zrazu ho pochytila skoro neodolateľná túžba zutekať. Veď toto je predsa nemožnosť! Neskoro v noci vyhľadať svoju tajomníčku a popýtať ju o ruku len preto, aby zachránil jej dobré meno a pritom, aby nestratil výbornú spolupracovníčku.

Na čelo mu vystúpil pot. Keby len nebol prišiel! Všetkému je na vine iba ten podliak Fenwick. Keby sa nebol s ním stretol a nepočúval jeho táraniny...

— Koho prosím hľadáte? — Pred ním zastala Veronikina domáca.

— Je doma miss Veronika Ames? Ak áno, chcel by som sa s ňou chvíľu rozprávať.

— Áno, je doma. Práve som ju videla. Nech sa páči tadiaľto!

Mrs Greene zaviedla hosta do svojej prijímacej luxusne zariadenej izby. — Koho mám ohlásiť?

— Šimon Lane. Ona vie, kto som!

Veronika bola práve na chodbe, o poschodie vyš-

šie a keď počula jeho meno, zatajil sa jej dych. Cítila, že jej klope srdce až kdesi v hrdle.

Istotne jej chce oznámiť, že si vec rozmyslel a pôjde do Južnej Ameriky sám. Tichúčko vbehla do svojej izby, shodila so seba župan a rýchlo si obliekala svoje najkrajšie šaty, Mrs Green zaklopala na jej dvere.

— Jeden pán hľadá slečnu. Menuje sa Mr. Lane. Zaviedla som ho do prijímacej izby.

— Ďakujem, Mrs Greene!

Jaj kde je hrebeň? Kde je pudrenka? Veronika sa vzrušene chystala. Čo bude, ak Šimon vyhlási, že z cesty nebude nič? Busa môcť natoľko ovládať, aby odpovedala „Nič nerobí“!

Rýchlo zbehla dole a vstúpila do izby. Šimon stál obrátený chrbtom ku dverám a díval sa von oknom.

Veronika sa opanovala a snažila sa chovať prirodzene.

— Dobrý večer! Toto je ale prekvapenie! Nech sa vám páči sadnite si.

— Ďakujem. Ja... viete... prišiel som, aby sme sa porozprávali o istej dôležitej veci...

Teda predsa. Veronika rozmýšľala, či by nemala uľahčiť situáciu, povediac: Tušila som. V poriadku. Teda chcete cestovať sám. Otvorila ústa, ale predsa, nemohla zo seba vydať ani len hlásku. Čakala ako zmätená žiačka.

— Pozrite sa Veronika, ja som si dôkladne premyslel vec, a prišlo mi na myseľ... hoci neviem...

— Áno? — posmeľovala ho Veronika a sama sa začudovala svoje odvahe.

— Pozrite sa milá, — začal Šimon a slová plynily z perí, ako jarný prívät, tak, že si Veronika vôbec nevšimla oslovenia „milá“. — Myslel som, že sa vás opýtam, či by ste sa nechceli za mňa vydať? Bol by som vám veľmi povďačný, keby ste mi nedali košom. Viem, že spôsob tejto ponuky je nezvyklý. Nie sme do seba zamilovaní, ale vždy sme sa dobre znášali. Milá Veronika, ja by som sa snažil za všetkých síl urobiť vás šťastnou. Mám k tomu prostriedky aby som vám splnil vaše túžby a žiadosti... myslel som si... bolo by lepšie, oveľa lepšie by bolo, keby sme sa vybrali do pralesa ako manželia. Pre vás, aby vás nemohli očierniť... povedzte, ako si to vy predstavujete?

Veronika sa naňho omámene pozrela. Nevedela povedať ani slova.

V prvej chvíli mu chcela odpovedať rozhodným „Nie“! Chcela mu povedať, že si nie takto pred-

stavuje manželstvo a keby jej bol povedal, že ju miluje, nebola by váhala ani chvíľku, ... ale takto! Nie! Veď toto je chladné obchodné rozhodnutie. Nie, takto rozhodne nie!

Simon ju nežne chytil za ruku.

— Azda som sem nemal prísť. — povedal nežne. — Odpustíte mi Veronika, ak som vás urazil. Myslím, že som veľmi nešikovný k ženám. Vidíte, ja... Zapýril sa.

Ich pohľady sa stretly a... Veronika už vedela, čo má spraviť. Dá mu za pravdu. Vydá sa zaňho a odprevedí ho na Matto Grosso. Simon hovoril, že tam budú asi tri mesiace a keď ju teraz aj nemiluje, azda potom...

Veronika sa usmiala.

— Prečo by som sa mala uraziť? Ani ma nenapadne; prirodzene budem vašou ženou. Skutočne je to najlepšie riešenie. Vás nezaujímajú ženy a ja... stíchla, potom trochu ironický pokračovala. — myslím a dúfam, iste som spoľahlivá tajomníčka.

Neskôr sa aj Veronika divila, ako mohla prijať ponuku. Chcela napísať Šimonovi, že si vec rozmyslela, a predsa nemôže byť jeho ženou, lebo ak sa niekedy vydá, tak iba z lásky! Že ju Šimon nemiluje za to nemôže a neskôr sa azda zmení...

Pozrela sa z okna za jeho miznúcou postavou. Počítala dni: Piatok, sobota, nedeľa, pondelok. V utorok bude sobáš. Šimon povedal, že zadováži potrebné doklady a skoro ráno sa sosobášia, aby boli zavčasu na stanici.

*

V útorok ráno sa Veronika nespokojne zobudila zo spánku. Manželstvo je vážna vec, aj vtedy, keď sa obe strany ľúbia. S jej strany bude treba teda zvýšenej trpezlivosti a vytrvalosti.

Veronika sa zahľadela do neznáma a premýšľala. Áno... hlavná je trpezlivosť! Nesmie čakať na zázrak... Šimon sa nezmení s dneška na zajtra.

Ktosi ticho zaklopal, potom Mrs Greene strčila cez odchýlené dvere hlavu.

— Slečna mi rozkázala, aby som ju skoro zobudila!

— Ďakujem! — odpovedala Veronika a vzala si župan. — Je pekné počasie?

— Skvelé! Na oblohe ani len obláčka nevidieť. Až veľmi krásne... neviem či zostane takto.

— Oh, Mrs Greene, ako môžete takéto niečo povedať! Pravdaže ostane pekné!

Mrs Greene pokrútila hlavou. — Ja hovorím, že

keď je ráno pekné počasie... hm, to je také ako život. Často, keď človek čaká niečo dobrého, nakoniec len zle bude z toho!

— Oh, vy večný pesimista! — smiala sa Veronika. Nechcela, aby Mrs Greene dnes takto rozprávala. Veronika chcela dúfať v peknú a šťastnú budúcnosť a naopak ani len pomydliet nechcela na zlé časy.

— Kedy odchádza slečnin vlak? — dozvedala sa Mrs Greene.

— O deviatej zo stanice Waterloo.

— O deviatej hodine? Tak prečo ste vstali tak skoro... Môžete čakať na stanici!

Veronika podišla k oknu. Mrs Greene, pravda, nemohla vedieť, čo sa stane pred odchodom.

— Nevadí — povedala. — Nerada prichádzam v poslednej chvíli.

— Dobre, idem po raňajky. Prichystala som vám na rozlúčku výborný dort.

Veronika sa zatriasla, keď si pomyslela na jedlo.

Ako sa Mrs Greene obrátila von, padol jej pohľad na nové hodvábne šaty, ktoré mala Veronika prichystané. Kúpila si ich predošlého dňa.

— Aké sú len pekné — obdivovala ich Mrs Greene. — V týchto by ste mohli ísť, hoci aj na svadobnú cestu.

Veronika sa zapýrila a Mrs Greene sa na ňu pozrela akosi podozrievavo. Až teraz zbadala, ako málo vie o Veronike Amesovej, ktorá sa zrazu vyberie na cestu do Južnej Ameriky s pánom, o ktorom ona vedela toľko, že píše knihy. V rýchlosti ani nevedela, či sa to sluší, alebo nie, keď konečne, čo ju do toho?

Známe hlasité klopanie listonoša vyrušilo ju z myšlienok. Zbehla po schodoch a čoskoro sa vrátila s listom pre Veroniku. Veľmi rada by bola vedela, jeho obsah. Stále tajomnejším sa jej zdal... Miss Amesová sa na niečo chystá... alebo sa mýli? — Po celých dvadsaťpäť rokov som nemala takého nájomníka, o ktorom by som nebola vedela, čo plánuje.

Veronika čítala za ten čas list. Šimon písal tak akoby chcel dať príležitosť k tomu, aby odvolala svoje slovo: „Dúfam, Veronika, že ste si celú vec dôkladne premysleli. Nerád by som bol, keby ste sa prenáhli. Lebo by ste museli ľutovať, keď už bude neskoro. Ak myslíte, že nekonáte správne, ešte máte čas odstúpiť. Ja by som aj toto vedel pochopiť. Ak samozrejme myslíte, že ste konali

správne, že vás urobím šťastnom, verte mi, že vynaložím všetko, aby ste sa nesklamali. Veď mi si dobre rozumieme, však Veronika?

Sme dobrí priatelia a žiadam z nás si nepraje viac. Je trocha ťažko rozprávať o tých veciach, ale ja viem, že mi rozumiete, napriek tomu, že mi budete manželkou, ale zostanete práve tak neodvislá a voľná, ako doteraz. To vieme obaja, mne napriek tomu sa veľmi uľahčí, keď viem, že idete so mnou vedomá si tohoto životom.

Veronika složila list a vložila ho do obálky. Veľmi priateľským tónom mi to dáva na vedomie — myslela si a pohodila ramenom. Oh, áno, Veronika rozumela Šimonovi. Skoro si priala, aby mu nerozumela. — Šimon, Šimon...

Presne o deviatej hodine boli u matrikára. Veronika si myslela, že sníva. Šimon a ona! Matrikár čítal z akejsi veľkej knihy, bez záujmu, ako ten, ktorého vec vôbec nezaujima, ktorý koná iba svoju povinnosť. Žiadne okázalosti, ani trochu veselosti. Však jej sobášu so Šimonom možno lepšie pristane takýto začiatok.

— Nech sa páči tuná podpísať!

Veronika, akoby ešte stále snívala, podpísala svoje meno: Veronika Ames. Naposledy. Odteraz sa menuje Veronika Laneová.

Pred domom ich čakalo auto. Nastúpili a auto sa pohlo. Veronika sa pozrela oblokom. Sbohom, Londýn. Sbohom, úradníci, ponáhľajúci sa do úradov, sbohom ponáhľajúce sa dievčatá. Od dnes nepatrím medzi vás a čoskoro... možno...

Taxi zastal pred stanicou. Krik, tlačienica, každý sa ponáhľal. Prichádzajúce vlaky chýlia cestujúcich.

Veronikine blúdiace oči sa pozastavily na jednej tabuli:

„LIVERPOOL. PRIPOJENIE K LODI „ORNADES“ 14. KOLAJ“ — čítala kriedou písané písmená.

Konečne sedeli vo vlaku. Obsadili dve miesta pri okne. V druhom rohu naproti nim sedel mladý štíhly muž, hnedej tváre. Bolo na ňom vidieť, že je cudzinec.

Keď sa vlak pohol, Šimon hneď zaujal svoje miesto. Veronika sa pozrela von oknom. Londýn! Čo všetko sa v ňom stane, kým ho znova uvidí...

Hukot kolies sa stále zosiloval a vlak stále rýchlejšie niesol Veroniku v ústrety novému životu.

— Skutočne, idem v ústrety šťastiu? rozmýšľala bojzhlivo Veronika.

III. KAPITOLA.

— Veľmi ľutujem, Veronika, ale tu sa asi stal omyl. Kabíny, ktoré som v Londýne objednal, dali totiž iným.

Veronika, ktorá bola opretá o zabradlie, pozorajúc sa na liverpoolský prístav, sa otočila. Doteraz vôbec nevedela o čom je reč. Šimon zmätene vysvetľoval, že teraz budú prinútení byť v dvojposteľovej kabíne. Niet iného východiska, loď je preplnená. Hovoril pokladníkovi, aby za každú cenu ostaral dve oddelené kajuty, pokladník mu ale povedal, že nateraz je to holá nemožnosť.

Šimon sa starostlivo pozrel na Veroniku.

Veronika v prvej chvíli nevedela či sa má smiať, alebo plakať. Mladoženích prosí o odpustenie, zato, že je nútený prvú noc stráviť s ňou — vysvetľuje, ako veľmi ľutuje — a dúfa, že aj Veronika uzná, že všetkému je na vine iba londýnska cestovná kancelária. Keby toto bol vedel, bol by to zariadil ináč. Konečne, veď „Ornades“ nie je jediná loď a ešte majú dosť času opustiť ju. Nasledujúca loď ide o týždeň, ak teda Veronika myslí, že by mali odložiť odchod...

Veronika odrazu cítila, ako by ju posadol diabol. S úsmevom povedala: — Nerobí nič, Šimon, veď to ani nie je také nezvyklé, aby manžel a manželka bývali v tej istej kabíne. Myslím, že sa už vyskytly takéto prípady. Ak ovšem, radšej počkajte nasledujúcu loď, nuž prirodzene...

— Pozrite sa milá, v prvom rade myslím na vás. Veď viete, že som slúbil... chcem povedať...

Šimon bol vo veľkých rozpakoch a Veronike ho zrazu prišlo ľúto.

— O mňa nemajte strach, Šimon — povedala, mysliac si, že ho tým uspokojí.

Šimonovi sa očividne uľahčilo a Veronika sa zasa chcela usmiať.

— Skutočne je to od vás veľmi milé, že ste sa do toho tak vžili — povedal Šimon. — Myslím, že tu pôjde len o noc-dve. U pokladníka som počul, že dvaja cestujúci na Madeire vystúpia. Potom bude všetko v poriadku.

Veronika zosmutnela. Prečo jej Šimon toľko vysvetľuje a prečo je až tak veľmi povďačný?...

Za ich chrchtom ktosi ticho zakašľal.

Veronika sa prudko otočila. Cítila, že sa zapýri-
la. Neznámy iste počul každé jej slovo.

Akosi čudne sa leskly jeho oči, ako sa pozeral na
Veroniku. Nech je kto chce, nie je to dobre vy-
chovaný a vzdelaný človek! — myslela si Veronika
nahnevane. Keď zbadal, že sa manželia rozprávajú
o súkromných veciach, potíchu sa mohol vzdialiť.

Veronika sa pozrela stranou na Šimona, či aj on
zbadal votrelca. Šimon ale pozoroval prácu námor-
níkov. Položila mu ruku na plece.

— Poďme, pozrime sa na kabínu, áno?

Kajuta bola oveľa pohodlnejšie zariadená, než si
Veronika predstavovala. Postele byly prikrýté
bieloružovými prikrívkami. V jednom kúte stál
trojzrkadlový toaletný stôl. Pri kajute bola ro-
zprávkovo pohodlná kúpeľňa.

Šimon si vyzliekol svrchník a hodil ho na jednu
stolicu, Veronika rýchlo za ním siahla a zavesila ho.

— Nie!... to nesmiete! — ohradzoval sa Šimon.

— Čo nesmiem?

— Vysluhovať ma. Vešať moje veci!

— Nebuďte dieťa! — smiala sa Veronika. —

Vaša žena má na to právo, ba je to jej povinnosť!

Ostali obaja ticho. Veronika rozmyšľala, ako by
ho mohla prerušiť. Nič ju nenapadlo. O čom by
len mohli rozprávať? Predtým kým bola Šimonovi
tajomníčkou, vždy mala s ním čo rozprávať, ale
teraz... To je iné, keď mladomanželia prvý raz
ostanú sami...

Veronika náhlym rozhodnutím zahнала svoje
myšlienky. Spomenula si na uskovorenie pred so-
bášom. Nesmie zabudnúť že sa stala Šimonovou
manželkou, iba menom. Keby sa naraz nebola cí-
tila tak veľmi osamelá, bola by sa smiala nad týmto
smiešnym položením.

Vydýchla si, keď počula klopanie na dvere. Slu-
ha im priniesol batožinu. Toto aspoň na chvíľku
rozviazalo zamotané položenie, — myslela si a otvo-
rila jeden z kufrov.

— Ja si dám svoje veci do tejto skrine — pove-
dala a hnevala sa, že sa jej chveje hlas.

— Dobre. Ja sa zatiaľ obzriem po palube. Čochví-
ľa vyrazíme. Až sa vybalíte, najdete ma na palube.
— Už stál vo dverách. Obzrel sa ešte. — Dobre sa
cítite, milá?

— Ďakujem, výborne!

— Nemáte nejakú žiadosť?

— Ďakujem, žiadnu! — odpovedala Veronika,
hoci chcela povedať, že má, a to veľa, že by dala

desať rokov zo svojho života, keby sa Šimon teraz
vrátil, objal ju, pobožkal a pošepol by jej, že je to
nie takto dobre, že doteraz klamal, lebo ju miluje...

Veronika sa zbadala, že plače. Najprv sa hnevala
na seba, potom si odpustila a únavou a vzrušením
si vysvetľovala stále mohutnejší prívál slz. Náhle
jej srdce zabúšilo. Kľučka dverí sa pohla. Šimon
sa teda nečakane vrátil! Jaj, len nech nevidí, že
plakala!

— Prepáčte, madame!

Veronika počula lichotivý mužský hlas. Rýchlo
sa obrátila ku dverám. Pred ňou stál čiernovlasý
cudzinec. Súdiatec, podľa štíhlej ohybnej postavy, je
to asi tanečník z povolania. Jeho živý zrak na-
priek tomu prezrádza, že sa zaoberá oveľa váž-
nejšími vecami.

— Prepáčte, prosím. Zmýlil som sa. Myslel som,
že je to moja kajuta.

Veronika ani chvíľu nepovažovala jeho slová za
pravdivé. V spôsobe jeho reči bola akási nehaneb-
nosť, ale Veronika musela uznať, že je v nej aj
akási teplota. Hnevalo ju, že ju cudzinec videl
plakať.

Hľadala si šatku. Možno si myslí, že iba nachlad-
la. Dokedy ste tu ešte chce stáť a dívať sa na ňu.

Cudzinec sa na spôsob šponielskeho dvorana
uklonil.

— Prosím, o odpustenie.

Nič sa nestalo. — odpovedala Veronika chladne
a odvrátila sa čakala až sa dvere zavrú. Namiesto
toho, ale počula hlas mládenca.

— Madame je snáď smutná?

Veronika sa naňho nahnevane pozrela. To je na-
ozaj viac ako veľa?

— Ani ma nenapadne — odpovedala rozhodne a
už aj ľutovala, že mu vôbec odpovedala. — Chcela
by som zostať osamote — povedala mrzuto.

Mladý muž sa znovu uklonil, ale nebolo na ňom
vidieť ani stopy po rozpakoch.

— Ako si praje, madame. Dúfam, že sa ešte stret-
neme. — pozrel s milo na ňu a ticho odišiel. Ve-
ronika sa nevedela prebrať z prekvapenia. Ešte
stále videla pred sebou tvár cudzinca, ako sa votrel
do kajuty a dal sa s ňou do reči. Prvý človek,
ktorého uvidela, bol nečakaný návštevník.

Nedaleko jej kajuty pozoroval vývesný plán lo-
de. Veronika ho chcela upozorniť, že teraz sa môže
dobre pozrieť, kde je jeho kajuta. Keď prešla
vedľa neho so spriamenou hlavou cítila, že ju spre-

vádza jeho pohľad, na svoju spokojnosť videla však Šimona.

— Opustili sme prístav — povedal Šimon, keď pristúpil k nej.

Veronika sa strhla. Teda naozaj sa pohli... ona a Šimon... v ústrety novým krajom, novému životu...

Šimon ju chytil za ruku. — Nechcete obedovať? — Vďaka... som veľmi hladná.

Pri stole Veronika zbadala, že ju Šimon s obavamami pozoruje... Toto bol ich prvý spoločný obed. O čom len rozmýšľa Šimon? Teší sa, že sa sňou oženil, alebo to už azda oľutoval? Oh, keby sa len tomu tešil? — vzdychla si Veronikazhlboka.

— Pekná loď — nadväzoval Šimon rozhovor. — Dobré som si ju obzrel. Myslím, Veronika, budeme mať príjemnú cestu.

— Aj ja to tak cítim, že bude nádherná!

Šimon sa jej zahľadel do očí. — Veľmi by som sa tešil, milá, keby ste sa veselo bavili. Musíte sa spoznať s cestujúcimi, hlavne s mladými. Na palube sa vždy hrá, môžete sa ísť zabaviť.

— Aj vy hrávate? — pýtala sa Veronika zvedavo.

— Nie veľmi. Nie som taký mladý ako vy!

K stolu pristúpil jeden zo sluhov. — Mr. Jane? — pýtal sa.

Podal Šimonovi telegram, ktorý ho hneď prečítal a podal Veronike.

— Moja milá sesternica, ktorú aj vy poznáte, ho poslala. Ona je jediná, ktorá vedela o našom sobášu. — povedal.

Veronika si prečítala blahoželanie a vrátila telegram.

— Je to naozaj milé od Patii — poznamenala.

— Áno, naozaj veľmi milé! — povedal Šimon.

Veronika sa sohla nad svoj tanier. Telegram Šimonovej sesternice... Ako jediná pamiatka ich sobášu!

IV. KAPITOLA

Zvečerilo sa. Na tiehú hladinu mora sniesla sa hmla. Na palube ticho hrala loďná kapela.

Veronika a Šimon spolu večerali. Šimon bol oveľa v lepšej nálade, ako cez deň. Počul príjemnú zprávu. Pokladník sa zatiaľ usiloval, kým nezadovážil ešte jednu kabínu.

Po večeri sa postarám, aby tam preniesli moju batožinu, — povedal Šimon Veronike.

Veronika mlčala. Nemohla by rozprávať. Čo si jej svieralo hrdlo, oči jej zvlhly. Mrzela ju Šimonova radosť, že sa mu podarilo dať vec do poriadku. Znažila sa presvedčiť samú seba, že Šimon sa iba z ohľadu na ňu znažil nájsť ešte jednu kajutu. Alebo možno, že nie?

Veronika sa pozrela po jedálne, aby tak zahнала neblahé myšlienky. Jej prvý pohľad padol na bezočivého cudzinca, ktorý sa predpoludním tak bezočivo votrel do jej kajuty. Mládenec sa nenechal vyrušiť a svojimi skúmavými očami ešte aj vtedy sa díval na Veroniku, keď tá sa nehnevano pozrela na neho, ba napriek tomu ešte aj hlavou kývol na pozdrav, akoby sa poznali.

Šimon to spozoroval a usmial sa na svoju ženu.

— Už máte aj známosť?

Veronika cítila, že sa začerveňala. — Ak myslíte toho mládencu, tak sa mýlite. — Chvíľu váhala, či mu má povedať príhodu, ale nakoniec sa predsa len rozhodla, že mu to nepovie.

— On si zaiste myslí, že vás pozná. Tak sa mi vidí, že sme s ním cestovali vo vlaku?

— Myslím, že áno.

Šimon sa znovu usmial.

— Možno by vás chcel poznať. Myslím že bude dobre, keď si dám pozor na svoju mladú ženu!

V duši Veroniky zrazu čosi precitlo. Oh, keby len dával na ňu pozor! Bol by žiarlivý... hneval by sa, že ten mládenec sa odvážil ukázať, že ju pozná. Šimonov hlas znel naproti tomu ľahko a žartovne. Veronika zadržala mimovoľný vzdych. Prečo len verí ešte stále v nemožnosť?

— Až vypijeme kávu pôjdem na palubu — povedal Šimon. — Vyhľadám vám príjemnú pohovku a ja sídem dolu vo veci tých kabín.

Veronika by bola bývala radšej, keby Šimonovi nebolo náhlo s prestahovaním, momentálne však nevedela výhovorku, aby ho zadržala. Keď sa pohodlne usadila v pohovke zas rozmýšľala nad tým, či Šimon oľutoval, že sa sňou oženil. Teda, nikdy sa nezmení? Pred sobášom verila v budúcnosť, teraz si ju však nevedela ani predstaviť. Bála sa jej...

Naraz začala, že si niekto pritiahol k nej pohovku. Ešte skôr než sa pozrela, tušila kto je to a sama nevedela, prečo sa zľakla.

— Aký je dnes príjemný večer.

Veronika sa otočila. Prirodzene nemýlila sa. Bol to mladý Argentínek v obleku najnovšej módy. Milo

sa usmieval: — V takýto krásny večer sa nesmie byť osamote!

— Nie som sama, — povedala Veronika chladne; — Môj muž môže prísť každú chvíľu.

— Dovolíte, aby som tu ostal, kým sa vráti?

Veronika cítila, že darmo by mu hovorila, aby nezostal. Začala teda listovať v knihe, aby konečne prišiel na to, že nemá náladu na rozprávanie.

— Dovolíte Mrs. Lane, aby som sa predstavil: Som Valentín Elcoro.

Veronika musela uznať, že jeho meno znie romanticky, ale tvárila sa, akoby nepočula. Mladík sa už iste dozvedel jej meno.

— Urobili by ste ma nevýslovne šťastným, keby ste sa so mnou trochu porozprávali. Aspoň toľko mi povedzte, že sa na mňa nehneváte za predpoludňajšie vyrušovanie.

— A keď poviem, že nie, tak ma necháte, aby som mohla čítať?

Cudzinec sa usmial. — Len ak mi rozkážete, ale to nespravíte, pravda nie? Odvtedy čo som vás dnes zazrel, moja jediná túžba je, rozprávať sa s vami. Prosím vás... nebuďte krutá! Veď budeme spolucestujúci po celé dva týždne. Nechcete, aby som vás rozprával o svojej domovine, ktorú navštívite? Veď ste tam ešte nikdy neboli, však nie?

Veroniku to mimovoľne začalo zaujímať.

— Odkiaľ to viete?

— Tuším to. Videl som, že cestovanie je vám nezvyklé. Viem — prepáčte, že poviem, — že ste mladomanželka, ba viem aj to, že ste nie veľmi šťastná.

Veronika sa pozrela na more. Hľadala slová, keď naraz pocítila že ju mladenc nezne chytil za ruku. — Musíte čakať, kým prídeme do mojej krásnej vlasti. Tam vás čaká šťastie, o ktorom ste nikdy nesnívali. Taký čarokrásny kraj, ako je moja vlast nenájdete nikde na svete. Je to najkrajší, najčarovnejší kraj, kraj lásky a šťastia!

Veronika sa zapýrila. Ako by čítal v jej myšlienkach, ten človek! — Krajina lásky, šťastia! — to je to, po čom vždy túžila. Či má naozaj pravdu, tento Španiel? Či sa v tejto krajine skutočne zamiluje Šimon?

— Do ktorej časti idete? — zaujímal sa Elcoro nežným hlasom.

— Najprv do Ria, potom ďalej do vnútra zemie.

Elcoro bol prekvapený. — Tam nie je vo zvyku viesť dámy.

— Prečo? — zachvel sa Veronikin hlas. Cítila v sebe akési zvláštne vzrušenie.

— Ľud je tam terochu divoký a zima a ľadovec robia zem nebezpečnou.

Veronika sa mu prekvapene pozrela do očí.

— Nie som bojzlivá! — povedala po chvíli.

V očiach mládenca sa zračilo vytrženie. Od tanečnej sály bolo počuť lahodnú hudbu. Elcoro sa naklonil k Veronike.

— Nechceli by ste si zatancovať?

— Tango je moja slabá stránka. Neodvažujem sa naň.

— Ja vás naučím. Ak ho budete tancovať so mnou, bude sa vám zdať ľahkým. Je to najkrajší tanec na svete a málo ľudí vie, — aký je ľahký. Prosím vás poďte, neodbite ma, priamo ma tá krásna melódia ľahá! — hovoril milým hlasom a natiahol ruku k Veronike. — Aké zvláštne sú anglické ženy. Vždy sa boja... vždy sú opatrné!

Veronikine oči nadobudly zvláštneho lesku. Nie! Ona sa naozaj nebojí a nebýva opatrná! Vstala.

V tanečnej sále tancovalo iba niekoľko párov. Boli to samí argentínci, hnedých tvári. Elcoro odrazu objal Veroniku. Výborne tancoval s prirodzenou ľahkosťou rodených tanečníkov.

— Však, nie je to ťažké? — pýtal sa jej miho.

Veronika sa mu miho zahľadela do očí.

— S vami nie, — odpovedala s úsmevom.

Elcoro ju nebadane silnejšie privinul k sebe. Hudba stíchla.

Z tanečnej sály sa znovu vrátili na palubu. Veronika náhle pocítila nepremožiteľnú túžbu, byť pri ňom. Bola nepokojná a smutná. Kde len zostal a prečo sa nevracia? Alebo už tu bol a odišiel?..

— Myslím, že sa musíme rozlúčiť. Musím vyhľadať muža — povedala po chvíli, načo sa Elcoro akosi prekvapene na ňu pozrel.

— Tak skoro? — pýtal sa jej. — Nechodte ešte, veď nie je ešte neskoro! Dnes večer by sme ešte mali tancovať.

— Nie. Som unavená.

Elcoro pristúpil bližšie a hlboko sa zahľadela Veronike do očí.

— To nie je pravda, nie ste unavená — povedal rozhodne, — ale nešťastná!

Veronika očervenela hnevom. Tento človek už dnes prestúpil hranice slušnosti. Vtedy mu odpustila. Po druhý raz mu to už neodpustila.

— Hneváte sa? — pýtal sa Elcoro.

— U nás v Anglii jestvuje niečo, čo menujú slušnosťou. — povedala Veronika uštipačne.

— V Anglii, eh! Teraz sme nie v Anglii, ale na mori! — Elcoro pristúpil celkom k nej, hladkal jej jemnú ruku a Veronika, proti svojej vôli cítila akési zvláštne príjemné vzrušenie. Rad by bola bývala odtiahla ruku, ale neurobila to.

— Prečo nie ste úprimná? — šepkal Elcoro.

Bolo počuť blížiace sa kroky. Veronika sa prudko obrátila a šťastne sa usmiala, keď zazrela Šimonovu usmiate tvár.

— Milý, už som vás hľadala. — povedala a chytila ho za rameno. — Šimon predstavím ti — usmiala sa, — ako ti to mám povedať? Predstavím ti seňora Elcoro.

Dvaja muži sa uklonili.

— Seňor Elcoro ma učil tancovať tango.

— Milostivá pani sa predstavila ako nadaná žiačka.

Vzájomné poklony, prázdne frázy... sadli si do pohoviek a v trojici sa rozprávali, hoci Veronika by bola byvala radšej sama so Šimonom. Elcoro rozprával o svojej vlasti. Tak živo ju opisoval, že celkom zaujal pozornosť svojich poslucháčov. O skrytých pokladoch Inkov, ktoré už desaťročia márne hľadajú, o Indiánoch Chavante, ktorí žijú vo vnútrozemí a o Río das Mortes, o rieke smrti, cez ktorú prešlo veľa zlatokopov, ale ani jeden sa nevrátil.

Veronika napnute počúvala. Vzbudila sa v nej nepremožiteľná túha po dobrodružstve a nebezpečná myšlienka zrýchliła jej tlkot srdca.

— Ako keby som počúvala rozprávky tisíc a jednej noci, — povedala vzrušene.

Elcoro sa usmieval na Šimona.

— Hovoril som milostivej panej, že brazílske pralesy nie sú najvhodnejším miestom pre dámu.

— Ja som zas odpovedala — ujala sa slova Veronika — že sa vôbec nebojím!

— Priznám sa — povedal Šimon s obavami —, že som vôbec nemyslel na prípadné nebezpečenstvá. Po tom, čo nám rozprával seňor Elcoro, neviem, Veronika, či som dobre spravil, keď som vás vzal so sebou?

Veronika sa naňho usmiala.

— Vôbec sa o to nestarajte, Šimon. Po tom, čo

som počula, dvojnásobne sa teším, že som prišla.

— Veronika lenivo natiahla svoje ruky a zívla.

— Veľmi som unavená, pôjdem si ľahnúť, — bála sa pozrieť na Šimona. Rozlúči sa s ňou alebo ju odprevadí do kabíny? Keby len išiel s ňou! Mužovia vstali. Veronika podala ruku Elcorovi.

— Dobrú noc! Ďakujem za vyučovanie.

— Dobrú noc, dúfam, že so svolením pána manželka, na budúce budete so mnou tancovať. — Elcoro pobozkal Veronikinu ruku.

Keď ostali sami, Veronika začala rozprávať, aby zatajila svoje rozpakky.

— Rozprával skutočne zaujímavé veci! Oh, Šimon, nesmierne sa teším, že ste ma vzali so sebou.

Medzi rečou sa dostali ku kabíne. Šimon otvoril pred Veronikou dvere, ale on zostal vonku.

— Aj ja sa veľmi teším, že ste so mnou. Priznám sa, že to čo nám rozprával ten človek, ma priviedlo do rozpakov.

Veronika sa mu pozrela do očí:

— Nebojím sa Šimon! Mám rada nebezpečie.

— Čo sa týka mňa, ja ho tiež nie nenávidím. Ale svoju manželku toho radšej ušetrim.

Veronikino srdce zabúšilo. Keď Šimon takto rozmýšľa... trochu nerozhodne povedala: — Manželka — ticho sa zasmiala, — aké je to zvláštne. Nezdá sa vám? Včera som bola ešte tajomníčkou a dnes?

Rýchlo sa obrátila k toaletnému stolku, aby Šimon nezbadal slzy, ktoré sa jej natískaly do očí. Hlboko sklonila hlavu, keď počula že sa Šimon približuje. Potom cítila na svojom pleci Šimonovu ruku a mimovoľne sa mu pozrela do očí.

Zastavil sa jej dych. Teraz iste zbadá, že plakała, bude tušiť, čo cíti a napadne ho, že dnes majú svadobnú noc.

Šimon nezbadal nič. — Azda len nesmútite Veronika? — pýtal sa milo. — Pravda, neofutovali ste, že ste sa za mňa vydali?

Veronika mlčky potriesla hlavou.

— Cítil som sa trochu nepríjemne... — začal Šimon.

Veronika ho skoro nahnevane prerušila: — Prečo? Nemáte na to príčinu. Vydala som sa za vás z vlastnej vôle a vedela som, aký život ma čaká!

Veronika na chvíľku zbadala v jeho očiach čosi, od čoho jej srdce prudšie zabúšilo. Ale v svojej pýche to nechcela zbadaf.

— Teda nechcete, aby to bolo inak?

Čo to, utajená túžba vyznieva z jeho hlasu? Veronika si nebola v tom istá. Nie! Iste sa jej to len zdá, lebo by chcela, aby tomu bolo tak.

— Božechráň, čo by som chcela! — povedala ironicky — Šimon, azda si nemyslíte, že...

Videla, že sa Šimon začervenal a stíchol. Urazila ho? A keď ho urazila? Čo ja dbám! — pomyslela si. — Aj on ma dnes večer urazil! Prečo by som mu nevrátila pôžičku?

Šimon sa pri dverách obrátil. — Odpustite milá, nemal som sem prísť.

Medzi nimi zavládlo ticho. Veronika si už iné nepriala, len aby už Šimona nevidela. Nervózne zafala päste a snažila sa pokojne povedať:

— Prosím... Všetko je v poriadku. Dobrú noc Šimon. Dúfam, že budete so svojou kabínou spokojný?

— Dobrú noc Veronika. Raňajky... povedzme, o deviatej?

— Dobre.

— Stretneme sa na palube?

— Áno.

— Dobrú noc — opakoval Šimon a potichu vyšiel.

V. KAPITOLA.

Ráno sa Veronika zobudila keď jej do očí zasvietilo slnko. Chvilku ešte ležala na úzkej posteli a zamyslela sa. Karhała sama seba, za svoje včerajšie chovanie.

Náhle hodila so seba príkrýtku. Osem hodín. Ak sa rýchlo okúpe a oblečie, ešte sa môže aj prejsť po palube — prv, než sa stretne so Šimonom.

Keď vystúpila zo svojej kabíny, Valentin Elcoro — o niečo ďalej sa tiež objavil na chodbe. Preto vstal tak skoro, lebo tajne dúfal, že ani Veronika dlho nespí. A teraz, ako zazrel jej vzdialujúcu sa postavu, potešil sa, že sa nemýlil.

Náhle sa stal akýmsi zvedavým. Počkal až Veronika zmizne za rohom a smelo otvoril dvere jej kabíny. Veselo sa usmial. Dobre počítal: jedna posteľ ostala v noci prázdna.

Poponáhlal sa za Veronikou. Keď ju dohonil, s úsmevom ju zdravil: — Dobré ráno. Dúfam, že sa dnes ráno stretneme.

Veronika mu odpovedala chladným hlasom — „Dobré ráno“ a hľadajúc vhodný úkryt pred Elcorom, skočila do najvyššieho výťahu a zavrela dvere. Stlačila jeden gombík, na dolnú palubu, skôr však, než mohla vystúpiť, hore niekto odpovedal novým

stisnutím gombíka a výťah začal stúpať hore.

Nesmierne sa hnevala, keď zbadala pred výťahom seňora Elcora s kludným úsmevom: — Vy ste vrátili výťah? — spýtala sa nahnevane.

Elcoro sa blažene usmieval: — Áno. Nebo! som si istý, či ste počuli môj pozdrav.

— Ďakujem, počula som. — A Veronika chcela zavrieť dvere ale Elcoro ju zadržal.

— Čo som spravil, že so mnou takto zaobchádzate? — pýtal sa smutno. — Ráno je také krásne! Mrs. Lane, poďte sa so mnou prejsť! — chytil Veroniku za ruku.

Veronika sama nevedela, prečo vyhovelá jeho prosbe. Prechádzali sa hore-dolu po palube a Veronika so záujmom počúvala cudzincovo rozprávanie o svojej vlasti.

— Dúfam, že ma so svojím manželom počtíte svojou návštevou, skôr než sa dáte do vnútrozemia. Veľmi by som sa tešil, keby som vám mohol ukázať svoj majetok. Aj tak vám padne do cesty, nie je ani desať kilometrov od Ria.

Veronika čosi zamrmlala, čo malo znamenať poďakovanie. Rozhodla sa povedať Šimonovi, aby prijal pozvanie.

Dni sa miňaly. Elcoro so Šimonom sa čím ďalej, tým viac spriatelili. Elcoro mu poslúžil mnohými užitočnými údajmi s nápadnou ochotou.

— Naozaj je to veľmi milý človek, — povedal Šimon Veronike jedného večera, pri čiernej káve. — Pýtal sa ma, či by sme neprišli na niekoľko dní na jeho estanciu. Prirodzene som mu odpovedal, že jeho pozvaniu vyhovieme s najväčšou radosťou.

Veronika neodpovedala. O tom premýšľala, či Šimon zbadal, že sa s ním spriatelil iba k vôli nej.

— Pravda, i vám je sympatický? — pýtal sa Šimon. — Oh, áno. — Povedala bez presvedčenia.

— Myslel som, že by sme mohli týždeň zostať v Riu, trochu sa tam poobzerať, potom navštíviť Elcora.

— Ako chcete.

Hoci Šimon nezbadal Elcorov nápadný záujem o Veroniku, nie tak ostatní cestujúci. Mrs. Bruton, ktorá cestoval so svojou dcérou na vydaj, to všetko spozorovala a Veronika sa stala jediným námetom rozhovorov zvedavých cestujúcich. Veronika sa hneď na začiatku cesty soznámila s jedným dievčaťom, menovala sa Lee James a cestovala za svojím snúbencom, ktorý bol banským inžinierom v

Brazílii Lee rozpovedala Veronike, o čom sa cestujúci rozprávajú.

— Tá stará bosorka Brutonová to všetko začala, — povedala jedného rána Veronike, keď ležali po tenise v lenoškách. — Že Elcoro je do teba zamilovaný až po uši, to pravda zbadali všetci, ale zbadali aj to, že ty sa na neho vykašleš.

— Eh, ľudia majú radi škandále, najmä, keď sa na lodi nudia — povedala Veronika.

Lee sa zasmiala: — O dva dni sme na mieste, ale Veronika, však sa budeme stretávať i naďalej?

— Prirodzene.

— Nemyslíš, že v deň mojej svadby budeš ešte v Riu? — pýtala sa Lee. — Myslím, že ju odbavíme týždeň po mojom príchode.

— Dovtedy neodídem z Ria, kým sa nepresvedčím, že si vplávala do istej zátoky, — smiala sa Veronika. — Okrem toho, rada chodievam na svadby... — stíchla. Myslela na to, či pôjde vďačne na Leeinu svadbu. Nebude ju ešte väčmi bolieť srdce?

*

Posledný večer bol na lodi maškarný ples. Veronika si obliekla svoje španielske šaty, ktoré jej kúpil Šimon v Madeire.

Keď s ním vošla do tanečnej sály, všetky zraky sa uprely na ňu. Valentín Elcoro hneď zamieril k ním. Na sebe mal široké nohavice, ktoré mal zastrčené v dlhých čiernych čižmách. Okolo hrdla mal uviazanú pestrú šatku a na hlave široký čierny klobúk, spoza širokého opasku sa blisoť nôž a v ruke držal silný jazdecký bičik.

— Dokonalý gaucho! — smial sa Šimon na blížiaceho sa Elcora. — Naozaj pekná maska.

— Skutočne sa vám páči? Príďte na môj majetok, tam chodia všetci v takýchto šatách.

Veronika sa pozrela na dlhý ostrý nôž a zatriasla sa.

— A toto je k čomu dobré? — pýtala sa.

Elcoro sa s úsmevom obrátil k nej.

— Týmto zakáľajú dobytok. Niekedy s tým jedia a niekedy je dobrý aj na obranu.

— Znie to strašne krvilačne. — šepkala Veronika.

— Indiáni Schavante sa bránia ostrávenými šípami, ktoré sú oveľa neúprosnejšie, ako toto.

Veronika sa udivene pozrela na neho.

— Aj s nimi sa stretneme, ak pôjdeme do vnútrozemia? — pýtala sa naľakane.

— Je to možné, hoci nie pravdepodobné, ak len nepôjdete hlboko do pralesov. Indiánov Schavante

videlo málo biel ľudí. Žijú na brehoch Rio da s Mortes.

— Myslíte tým riekou smrti? — pýtala sa Veronika

— Áno, rieka dostala svoje meno od toho, že Indiáni Chavante zabijú každého cudzinca, ktorý zablúdi na ich územie. Ale nemyslím, že by Mr. Lane vzal milostivú paniu aj tam.

— Ani ma nenapadne, — usmieval sa Šimon. — A teraz poďme na palubu.

Tejto noci hrala hudba vonku na palube. Večer bol tichý a pokojný.

Valentín chytil Veroniku za ruku:

— Smiem prosiť? — pýtal sa.

Veronika sa pozrela na Šimona, radšej by bola tancovala so svojim manželom.

— Len choďte, milá. Ja sa budem chvíľku pozerat, potom odídem, lebo dnes, chcem ešte pracovať. Preto vám hovorím, aby ste vedeli, kde ma máte hľadať, keby ste ma potrebovali. — povedal Šimon.

Veronika svažila obočie.

— Myslela som, že na lodi aj práca odpočíva.

— Pre vás áno, ale ja si musím prečítať niekoľko zápisiek.

To bola pravda a Veronika nevedela, čo má na to odpovedať.

VI. KAPITOLA.

Veronika nevedela tejto noci nijako zaspáť. Úzka posteľ sa jej zdala byť nepohodlnou. Teplý vzduch ju dusil. Do svítania sa nepokojne prehadzovala a potom ju napadlo, že loď má ráno doraziť do Ria.

Rýchlo sa obliekla a za chvíľu bola na palube, kde si našla príhodné miesto, aby sa nerušene mohla kochať v tom krásnom pohľade. Zrazu jej srdce prudko zabúšilo.

Zazrela Šimona! Teda aj on vstal tak skoro? Veronika sa ponáhľala k nemu.

— Prečo ste mi nepovedali, že stanete tak skoro?

— Nemyslel som, že po večerajšom plese budete chcieť tak skoro vstávať.

Veronika sa usmiala. — Vidíte a predsa som tu!

Šimon ju chytil pod pazuchu. Hoci takúto smeľosť si len málokedy dovolil. — Veľmi sa teším, že som vstala. Hnevalo by ma, kedy som sa až pri raňajkách dozvedela, že ste ma oklamali.

Stáli vedľa seba a dívali sa, ako sa blíži Oronades

ku brehu. Na veľkú radosť Veroniky, nebolo na palube okrem nich nikoho. Lúče vychádzajúceho slnka pozlátily tisíce drobných ostrovčekov. V diaľke sa vypínaly vrchoły hôr.

— Oh, Šimon, aké je to krásne, — vzdychla si Veronika a pocítila, ako jej Šimon silnejšie stisol ruku.

— Ešte krajšie, lebo to vidím spoločne s vami.

Šimon odvrátil svoj pohľad od horizontu a hlboko sa pozrel Veronike do očí. Veronika videla, že v jeho zraku sa zrkadľuje úprimný hlboký cit... Čakala so zatajeným dychom. Potom sa prebrala so zdanlivého sna. Začula za sebou rýchle ľahké kroky. Hneď tušila, kto to môže byť.

— Tak skoro ste vstali? — divil sa Elcoro. — Dobre ste spravili. Čo ste videli, na to sa nikdy nedá zabudnúť

Veronika si nahnevane hrýzla pery. Myslela na to, čo by sa bolo stalo, keby ich Elcoro nebol vyrušil. Hnevala sa na neho. Aj vtedy sa na neho hnevala, keď začula veselý hlas Šimonov, ktorý ho srdečne vítal. Ako keby sa nič nebolo stalo.

Už boli pri pobreží. Vrchy sa dvíhaly skoro z piesku pobrežia.

— Teda za refazou hôr je Matto Grosso a mesto, ktoré menujú Campo Grande! — ukázal Elcoro k horám.

— Kde bývajú Indiáni Schvante? — pýtala sa Veronika trochu ironicky.

— Ano, kde bývajú Indiáni Schavante.

Veronika zabudla na svoj hnev a ovládala ju akási nezvykla túžba po dobrodružstve. Aké vzrušujúce mená: Matto Grosso! Campo Grande! A Chavante!

— Ktorý hotel by bol pre nás najlepši? — vyzvedal sa Šimon.

— V Riu je veľa hotelov. Vám, Mr. Lane, by som mohol odporúčať hotel „Majestic“. Tam je najlepšie. Riaditeľa poznám a ak dovolíte, poviem mu, že ste moji priatelia, aby sa postaral o pohodlne bývanie a pozorné vysluhovanie.

— Naozaj veľmi milé...

— Nestojí to za reč. Za krátky čas... Ako ste hovorili o týždeň, budem vás môcť privítať, ako svojích hostov. S veľkou radosťou vás očakávam.

— Veľmi pekne ďakujem. Milému pozvaniu s radosťou vyhoviem — oduševňoval sa Šimon a Veronika nemohla robiť nič iné, len zdvorilo šepkať vďaky.

Len neskôr, keď už čakali na vystupovanie, mala príležitosť povedať Šimonovi, že nie je ochotná v najbližšom čase navštívi Elcora. — Chcela by som zostať v Riu do svadby Lee, — povedala. — Sľúbila som jej, že ak to bude možné, zúčastním sa jej sčbášu.

Lee, ktorá stála v blízkosti, sa tiež ohlásila:

— Ano, Mr. Lane, prosím vás, zostante. Keby ste s Veronikou prišli na moju svadbu...

— Prirodzene, budem tam, — povedal Šimon úslužne a usmial sa na Veroniku. — K Elcorovi máme dosť času aj potom.

*

V hoteli „Majestic“ prenajal Šimon dve pekne izby. Z izieb bol čarokrásny pohľad na more. Šimon a Veronika sa z terasy pozerali na more.

— Kedy pôjdeme do pralesov? — pýtala sa Veronika natešená, že sa už konečne striasli Elcora.

— Myslím, že sa najprv zdržíme niekoľko dní u nášho brazílskeho priateľa. Veď jeho majetok nám aj tak stojí v ceste. Potrebná príprava už urobím zajtra. S Elcorom sme sa už o všetkom porozprávali a on nám tiež bude na pomoci pri doprave latožiny. Malú čiastku cesty precestujeme vlakom. Potom sa už musíme sami starať o všetko.

Veronika sa vôbec netešila Elcorovej pomoci, ako obyčajne. — Elcoro povedal, že nám zadováži, Šimonovi napriek tomu sa vec páčila, lebo bol živší voz ktorý nás bude čakať v Baure. Z toho usudzujem, že pod holým nebom, ťažko nájdeme vhodné miesto pre spánok.

Veronika sa dívala na more.

— Prirodzene, vezneme si so sebou aj stan. Ja budem spať v stane a voz bude vašou spálňou.

Veronika si zahrízla do pier. Hnevala sa sama na seba, že Šimonove slová jej spôsobili sklamanie. Ale veď, ani nemôže iné čakať.

— Kedy vyrazíme? — pýtala sa. — Nemohli by sme ísť z Ría tak, aby sme obišli Elcora?

Šimon sa prekvapene pozrel na svoju ženu.

— Prečo, myslel som, že sa tešíte výletu, veď ste si na lodi očividome dobre rozumeli. Aj vy si s radosťou obzriete Elcorov majetok... či nie?

Veronika sa otvorene pozrela Šimonovi do očí.

— Nie, Šimon!

— Prečo milá? Naozaj ľutujem. Keby som to vedel, na žiadom prípade by som mu nebol sľúbil návštevu. Ale čo máte proti nášmu priateľovi?

Veronika váhala. Čo by bolo, keby úprimne odpo-

vedala?... Elcoro ma za vašim chrbtom prenasleduje láskou. Také veci mi rozpráva, ktorý sa až desím. Cítim zvláštnu príťažlivú silu keď som s ním, — ktorú ale nenávidím, hoci viem, že tento pocit nemá nič spoločného s láskou, ktorú cítim voči vám... Ale nie! O tom nemôže byť pred Šimonom ani reči.

— Sama neviem, — začala okúňavo — možno, je odpor, ktorý voči nemu cítim, pudový, lebo viem, že v jeho žilách koluje indiánska krv.

— Nie! Elcoro je Brazilčan a to je veľmi vyberaná rasa.

— Jeho predkovia boli Indiáni. Viem, on sám mi to rozprával.

Šimon sa hlasito zasmial. — Vy moja malá husička, Elcoro iste len žartoval!

— Nie, vážne sme sa rozprávali. Jeho prababka bola ženou náčelníka Indiánov Chavante.

Šimon sa uznanlivo usmial. Tak rozprával, ako keď dospelí utišujú naľakané deti.

— Nesmiete si to tak brať k srdcu. Domácich obyvateľov je aj tak väčšia časť indiánskej krvi.

*

— Aké máte plány na zajtrajšie odopoludnie? — pýtal sa Šimon po večeri.

Veronika potriasla hlavou. — Žiadne.

— Vedeli by ste stráviť niekoľko hodín bezo mňa?

— Pravdaže, navštívila by som Lee.

— Dobre. Tak ja budem zatiaľ s Elcorom.

*

Druhého dňa odopoludnia vyhladala Veronika Lee, ktorá ju natešene prijala. — O tri dni máme svadbu! — oznámila jej a hneď stiahla Veroniku do svojej izby, aby jej ukázala svoje nové šaty.

Veronika mlčala. Ani sama nevedela, prečo jej vbehly slzy do očí.

— Kde si nechala Šimona?

— Je s Elcorom. Išli do hôr.

Zamĺčala sa.

— Čo sa ti stalo Veronika, azda len nesmútiš? — pýtala sa Lee a objala Veroniku. — Nepovedala by si mi, čo ťa trápi? Niekedy dobre padne, keď sa môže človek niekomu vyžalovať. Pozri sa drahá, ja som tiež nie slepá. Cítila som, že si nie celkom šťastná.

Veronika nemala rada, keď sa jej niekto miešal do jej súkromných vecí. Dnes však jej dobre padol Leein záujem.

Lee si sadla vedľa Veroniky.

— Práve preto, že som tak nesmierne šťastná, ešte viac ma bolí, keď ťa vidím, že si smutná. Šimon je príčinou?

Veronika sa snažila opanovať sa. Ona sama nemala nikdy dost trpezlivosti potešovať zarmútené ženy preto tým viac si vážila Leeinu trpezlivosť.

— Eh, som naozaj blázon, Lee! — povedala Veronika.

— Prečo?

— Lebo takého milujem, ktorý sa o mňa vôbec nestará...

Veronika sa sama sebe divila, že takto rozprávala pred Lee.

— Myslíš Šimona?

— Koho iného!

— Ale veď si ťa Šimon, ako vidím váži?...

— Váži! — Veronika sa ironicky zasmiala. — Povedz mi Lee, bola by si rada, keby si ťa John iba vážil?

— Teda ja si myslím, že si ma snúbenec váži!

— Nerob komédie! Dobre viež o čom rozprávam.

— Odpušť mi Lee, neviem čo je dnes so mnou. Zabudni na všetko... niekedy...

Lee sa na ňu so záujmom pozrela. — Bola by som rada, Veronika, keby si vdy, keď ťa niečo trápi pomyslela si na mňa. Sľúbiš mi, že tvedy vždy prídeš ku mne?

— Ďakujem Lee, si naozaj zlaté dieťa!

Veronika sa tešila, že sa na lodi spriatelila s Lee. Veľmi ju tešilo vedomie, že má niekoho v Riu, komu sa môže s dôverou obrátiť, keby ju niečo stihlo.

— A keď sa vrátíme so svadobnej cesty, nastahujeme sa do nášho domku. Skôr než odídete do Anglie, musíte nás so Šimonom bezpodmienečne navštíviť.

— S radosťou, Lee. — Veronika náhlivo pobozkala svoju priateľku. — Ale teraz už musím ísť, Šimon bude čoskoro doma.

Lee čo prišla domov v izbe sa náhle ozval telefon: Nastrašene počúvala.

— Áno, ja som to, Señor Elcoro?

— Áno, hovorím so svojo domu, — zmela odpoveď. — Nesmierne ľutujem, ale milého pána Laneho stihlo nešťastie. Nesmiete sa ľakať!

— Čo sa stalo? Hovorte! Rýchlo!

Uštipol ho had. Naozaj niet príčiny k strachu.

— Hneď prídem. — povedala vzrušene.

— Nie. Proším vás, počkajte trpezlivo, kým prídem pre vás.

— Nie, seňor, Elcoro. Na žiadom prípad. Najmem si auto a hneď idem. Povedzte, naozaj je nie v nebezpečí?

— Uspokojte sa madame, nie je!

— Kde je? Kedy sa to stalo? — pýtala sa starostlivo.

— Tu je. Na mojej estancii Cestou sa mi pokazilo auto. Chceli sme ísť po druhé a cestou ho stihlo nešťastie.

Veronika sa už nevedela dočkať, kedy už uvidí Šimona.

— Kde môžem dostať voz? — pýtala sa netrpezlivo.

— Vrátnik hotela sa už o to postará. Ale najradšej by som prišiel pre vás ja.

Veronika složila slúchadlo. Rýchlo sa prezliekla a vybehla z izby.

VII. KAPITOLA

Voz zastal pred nízkym bielym domom. Dvere sa v zápätí otvorili a v nich sa objavil Elcoro.

Veronika náhlivo vstúpila. Jej tvár bola smrteľne bledá. Chcela sa na celom tele. — Môj muž... Ako sa má?

— Pokojne spí, — posmeľoval ju Elcoro. — Myslím, že ste sa veľmi neobávali. Veď som vám povedal, že nemáte príčinu čoho sa ľakať.

Veronika sa nútene usmiala. — Myslím, že každá žena by sa bála, keby počula, že jej muža uštípol had. Najmä anglické ženy ktoré sotva vedia, čo to znamená.

— Teda ste mi neverili, keď som vám povedal, že sa nemáte čoho obávať. To je pravda... však?

Veronika neodpovedala, ale ho prosila, aby ju zaviedol k Šimonovi.

— Ako som vám povedal, spí. Neostali by ste radšej so mno... trochu sa porozprávať?

— Najprv chcem vidieť svojho muža!

Neskôr vystúpili po širokých kamených schodoch. Potom Elcoro zaviedol Veroniku na dlhú chodbu a otvoril jedny dvere a odstúpil. Veronika sa ponáhľala k Šimonovi. Pred posteľou zastala. Šimon ležal bledý, na jeho tvári sa zradčila bolesť a ťažko dýchal. Veronika sa nahla nad neho a nežne ho pobozkla na čelo. Ešte nikoho nevidela v takom hlbokom spánku. Obrátila sa k Elcorovi: — Je isté, že vyzdravie? Bol už u neho lekár?

Elcoro sa ticho zasmial.

— Drahá Mrs. Lane, to naozaj nie je potrebné. Keď v týchto krajoch poštiepe človeka had, každý vie, čo má urobiť. Nepotrebuje lekára. Už som vášmu mužovi dal niečo. od čoho za den-dva, bude znovu zdravý.

— Ak mu zajtra nebude oveľa lepšie, — povedala rozhodne Veronika — dám zavolať lekára z Ria.

Elcoro sa výsmešne usmial.

— Ubezpečujem vás, že do zajtra bude váš muž celkom v poriadku.

Veronika si prítiahla k posteli stolicu, sadla si na ňu, chytila nežne Šimonovu ruku a hladkala bezvládne prsty.

— Škoda je ho vyrušovať, — podotkol Elcoro. — Spánok je v takýchto prípadoch oveľa nutnejší. Nemali by ste vôľu radšej si pozrieť svoju izbu? Tu vedľa izby vášho muža. — Ukázal Elcoro na otvorené dvere.

— Ďakujem, — povedala Veronika a ani sa nepohla.

— Izba môjho sluhu Joseho je naproti ne chodbe. — vysvetľoval Elcoro — celú noc vám je k službám. Musíte len zacengaf.

— Skutočne ste veľmi pozorný. Bojím sa však, že sme vám spôsobili veľa neprijemností.

Elcoro sa milo usmial. — Ani najmenej. Veď viete, aký som šťastný, že ste tu. Len ľutujem, že návšteva sa uskotočnila za takýchto nepriemných okolností. A teraz poďme na prízemie... veď je ešte skoro. Jose zostane tu a hneď nám pride oznámiť, ak by sa váš muž zobudil.

Bolo nemožné odmietnúť ho, hoci Veronika by radšej zostala pri Šimonovi. Sišli po širokých schodoch a cez priestrannú skvele zariadenú izbu prešli na terasu, kde ich čakal prestretý stôl.

— Smelo by som tvrdil, že ste nevečerali, — začal Elcoro.

— Nie, ale vôbec som nie hladná.

— Aj keď ste nie hladná, predsa niečo ziete. Dobre vám to padne.

Veronika si sadla do nízkej pohovky a vypila niekoľko čaší vína. Bolá veselá, že sa stav Šimonov zdal byť lepší.

— Ale teraz sa už neobávate? — pýtal sa Elcoro svojím hlbokým hlasom.

— Keď mi vy poviete, že sa nemám obávať tak nie.

Elcoro pohodil rukou.

— Hov vám zbytočne b vorm, vy m neveríte.
Veronika.

Veronika očervenela. — Nevem senor Elcoro, či smiem dovolt aby ste ma oslovovali krstným menom!

— Nie? A keď ani neakm dovolenie? Nikdy by som s vami k ničomu neprišiel, keby som čakal dovolenie.

— Ani takto ni nezískate! — povedala Veronika ohladne.

Elcoro sa usmieval.

— Dnes ešte takto rozprávate. Ale sa mylite! Však ja vďačne pokm. Pamätáte, čo som vám povedal poslednej noci na lodi?

Veronika zafala pste. Zase ho chcela udert po ústach, ale potom si pomyslela, eimon lei hore chor a nebolo by múdre pohneva sa s Elcorom.

— Sú veci na ktoré zabdam. — povedala.

— Ktor by ste chceli zabudnt... takto ste to chceli podať...

— Povedzme, že tak. — Veronika vstala, aby skončila rozhovor.

— Azda si len nechcete st fahnt? — pýtal sa Elcoro sklaman.

— Ano. Som unaven a okrem toho, chcem byť v blskostiSimon, keď sa zobudí.

— Jose vám aj tak povie, keď sa zobudí.

— Sama chcem byť pri om.

Elcoro odprevadl Veroniku po izbu a rozlil sa. Celkom zmenil svoje chovanie. Zas to bol dokonal hostitel, ktorému bolo najdôležitejšou starostou pohodlie svojích hostí.

*

Hoci saSimonov stav do druhého rána nezhoršil, Veronika dala z Ria zavolať lekára, ktor ju tiež uspokojl.

— Po niekoľkých dňoch odpočinku a úplného pokoa bude v poriadku — povedal a Veronika sa ulahene vrtla k posteli chorého.

— Veru poriadne ste ma nastraili,Šimon, povedala s úsmevom.

— Vera večer? Naozaj lutujem, milá. Elcoro bol pre vs v hotel?

— Nie, najala som si voz a prišla som sama.

Šimon sa na u prekvapene pozrel. — Prečo?

Veronika sa slabo zaervenela. — Preto... lebo som sa obavala...

Šimon ju chytil za ruku. — Nemali ste sa vzrušovať. Myslím, že ste už teraz spokojná, odkedy

viete, že nie som vzne chyry.

— Ano, lekár ma uspokojl.

— Ani nevem, prečo musím zostať v posteli. Takto sa ani nemôžem zúčastniť svadby Lee. Elcoro však povedal, že vás odvezie do Ria.

— Radšej si najmem voz. — poznamenala Veronika.

— Nezdá sa vám, že by to neposobilo veľmi priateľsky? Pozrite sa Veronika, Elcoro je naozaj veľmi mil voči nm. Ak mote, snažte sa zakryť na niekoľko dni nenvist voči nemu. Hneď, ako bude možno odídeme odtialto a potom sa už s ním viac nemusíme stretnt, hoci naozaj nevem pochopiť, čo máte proti Elcorovi. Podľa mňa, sa s nm celkom dobre môže vjst.

Zasa tu bola prileitost, aby saSimon dozvedel pravdu ale Veronika ju nevyužila.

— o povedal lekár, kedy vám bude tak dobre, že budeme mot odst? — spýtala sa po chvíli Veronika.

— To mi nepovedal. Zatra príde zas. Ja však dúfam, že na začiatku budúceho týždňa. Povedzme v pondelok môžeme vyraziť.

*

O dva dni boloSimonovi skutočne lepšie a Elcoro odvezol Veroniku do Ria na svadbu Lee. Veronika vystúpila pred anglickm kostolom.

Kostol bol preplnen. John Caerfax mal akiste veľa priateľov v Riu.

Počas hostiny vo vlle Grandov sa Veronika ctla veľmi opusten medzi veselými hostami. Lee obstáli nov známi, nu nie div, že jej neostalo veľa času pre Veroniku. Len neskoršie pred tým, než sa išla preobliet, zavolala ju so sebou.

— Po drah Veronika, ve som fa sotva videla, ale kým sa budem preobliekat, môžeme sa porozprávať!

— Však, Veronika, tunajšia spoločnost, je veľmi milá? Brewstedovej a moja domáca Mrs. Grand... však je veľmi milá? Keď sa vrátime, muss sa s ňou znova stretnt.

— Kým sa vy vrátime, my už budeme blit po pralesoch. — povedala Veronika a sobsierala rozhadaneaty Lee. — Ale vs ešte pred odchodom do Anglie navštívime.

— Pravdaže! — tešila sa Lee a objala Veroniku. — Tak somastna, vzruena! Keby bol každý deň takto pekny!Škoda, eSimon neprišiel. Naozaj ho lutujem, že je chor!

Veronika si vzdychla. — Uviazli sme na majetku Elcora.

Lee si napravovala vlasy.

— Chudera! Vieš, od Iris Grandovej som počula všeličo o vašom brazílskom priateľovi. Tunaššia spoločnosť, ako vidím, má o ňom nie veľmi najlepšiu mienku. Iris sa skutočne zľakla, keď som jej povedala, že ste u neho. Povedala mi, že tuná sa s ním poriadny človek nedá ani do reči.

Veronika hrdo pohodila hlavou.

— Podľa toho, ani my sme nie poriadni ľudia.

Lee sa obrátila ku Veronike: — Ale Veronika, nebuď taká citlivá. Naozaj by som ti nič nebola povedala, keby som bola vedela, že ťa to urazí. Myslela som, že ani ty nevystaneš Elcora.

— Pravdaže ho nevystanem, — povedala Veronika rozhodne a myslela, či sa správne rozhodla so svojimi citmi k Brazílčanovi:

— Prečo sa teda hneváš?

Veronika sa vyhlala Leeinmu pohľadu. — Konečne, akú má Iris Grandová o ňom mienku? — spýtala sa a napadlo ju, že sa jej Šimon viac razy pýtal to isté.

— Ani neviem... rozprávala, akúsi fantastickú príhodu, že Elcoro údajne má v pralesoch ešte jeden majetok. Povedala, že tam zvykne nosiť svoje ženy. Tak to všetko znelo, ako keby si tam vonku držal hárem, hoci to neverím.

Veronika zrazu pocítila zvláštny nepokoj.

— Vlni tu bola údajne akási veľmi pekná dáma z Anglie, ktorá zmizla z Ria a neskôr rozprávali, že ju videli vonku v pralese. Je pravda, že rozprávali aj to, že išla s Elcorom z vlastnej vôle, čo by si ty aj tak nespravila. Ty máš muža, ktorý sa o teba stará. Tá žena však nemala nikoho, preto sa nemusíš zľaknúť. To je pravda možné, že as pokúsil ju uniesť, hoci neverím, žeby sa vec dostala tak ďaleko.

Veronika vedela, že anglické dámy v Riu, rady klebetia, ale Lee asi všetko počula od nich.

— Znie to trochu nepravdepodobne, povedala nakoniec.

— Aj moja mienka bola takáto, hoci som ju počula z viacerých strán. Aj John povedal, že vo veci môže byť i niečo pre vás. Ale ani tak nerozumiem, prečo ťa to tak mrzí, ak je to... dajme tomu... naozaj pravda.

— Moja milá, mňa to skutočne nemrzí, ba celkom ma to baví.

— Tak je to v poriadku. — Lee si vzala taštičku a rukavičky. — Poď drahá, musím už ísť, John je už istotne netrpezlivý.

Veronika počkala, kým Lee a John odišli, potom vyhladala Mrs. Grandovú, aby sa s ňou rozlúčila.

Lutujem Mrs. Lane, že váš muž nemohol prísť, — povedala Iris Grandová s chladnou zdvorilosťou. — Dúfam však, že až vyzdravie, budem vás môcť vidieť pospolu...

— Ďakujem.

— Od Le som počula, že vášho muža uštipol had.

— Áno. Chudák, vytrpel veľa, ale na šťastie mu je už oveľa lepšie.

— Bývate v „Majesticu“, však?

— Tam sme bývali. — Veronika zrazu pocítila nepreuziteľnú túhu, aby túto pýšnu ženu mohla nahnevať. — Teraz však bývame u seňora Elcora na jeho estancii.

Mrs. Grandová svaštila svoje úzke obočie.

— Naozaj, ste u seňora Elcora? Zaujímavé!

— Zaujímavé? — spýtala sa. — Prečo?

Mrs. Grandová sa usmiala.

— Oh, oh, nič drahá. Len preto som povedala, lebo tu žijúci Angličania, sa veľmi nepriatelia s Brazílčanmi.

— Rozumiem, — povedala Veronika. Videla, že Iris Grandovej sa veľmi neľúbi priateľstvo s Elcorom a zrazu ju pochytil nevysvetiteľný pocit, aby sa vzala na obranu Brazílčana.

— My sme si s mužom veľmi obľúbili seňora Elcora, — povedal.

Mrs. Grandová sa povýšene usmievala.

— Pravda, veď vy a váš milý muž ste prišli do Ria iba na návštevu. Nezabudnite však, že my tu žijeme. Vy azda vieme trochu viac o seňorovi Elcorovi, ale to nepatrí sem, — podala jej ruku. — Dovidenia, Mrs. Lane. Naozaj lutujem, že odchádzate tak skoro. Ale dúfam, že sa ešte uvidíme skôr, ako odídete do Anglie.

Veronika opustila villu Grandov a idúc k „Majesticu“ stále rozmýšľala nad tým, čo je v tom, čo počula od Lee pravdy? Prečo seňor Elcoro nepovedal, ak má naozaj majetok aj v pralese? Že je veľmi bohatý, to Veronika vedela, nie je to teda nemožné.

Elcoro ju už čakal pred hotelom. Vstúpili do voza. Za mestom Elcoro pridala rýchlosť a takmer leteli vedľa hustých lesov.

— Čo by ste povedali, keby som vám teraz po-

vedal, že vás neodnesiem na estanciu, ale, že vás unesiem? — pýtal sa Elcoro výsmešne.

Veronika v prekvapení zabudla dýchať. Nie, to by sa predsa len neodvážil? Ale možno predsa...?

— Myslím, že žartujete? — povedala a nútene sa usmiala.

Elcoro ju nečakane chytil za ruku. — Hoci by som to vďačne spravil. Bolo by to skutočne jedinečné... vy a ja... spolu... Akí by sme boli šťastní.

— Myslíte? — smiala sa Veronika. — Teraz ma napadlo... práve dnes odpołudniac som počula, že medzi vaše obľúbené zvyky patrí uniesť pekné anglické dámy!

Veronika videla, že sa Elcoro začervenal až po uši.

— Nieкто vám rozprával o mne nemožné sprostosti.

— Aj ja som si to myslela. Hoci ma to rozprávanie veľmi bavilo.

— A uverili ste im?

— Nie všetko. Myslím, že trochu aj prehánali.

— Istotne. Povedzte mi, čo ste ešte počuli o mňa od milých krajanov.

— Oh, veľa. — povedala Veronika vyhýbavo.

— Napríklad?

— Počula som, že v pralese máte ešte jednu estanciu.

Elcoro sraštil obočie.

— Naozaj? Zaujímavé! Teraz som to počul prvý raz.

Jeho slová znely tak, ako keby rozprával skutočne pravdivo. Veronika si však nebola v tom istá. Všimla si, že Elcoro vie veľmi presvedčivo klamať, ak to jeho záujem vyžaduje.

— A ešte čo ste počuli?

— Nič zvláštneho, na čo by som si v rýchlosti zmyslela — povedala Veronika, lebo nechcela rozprávať o unesenej anglickej žene.

— Ako milo to robíte! — povedal Elcoro potichu.

— Čo?

— Klamanie.

Veronika sa zasmiala. — Aj ja som práve to chcela povedať.

Oddýchla si, keď zbadala kontúry Elcorovho domu. — Dnes už z únosu nebude nič.

Voz zastal pred vchodom a Elcoro sa akosi výsmešne pozrel Veronike do očí. — Veľmi sa shodujeme. Mohli by sme závodit! Ale možno práve toto je to, čo sa mi tak líbi. Vy nie ste tá pekná

anglická dáma, ktorá nemá nič iné, ako pekné oči. Nie, vy máte aj rozum, a ja zbožňujem múdre ženy.

Veronike sa zaleskly oči. Nezbadane sa spýtala, keď išli hore schodmi: — A tá pekná dáma, ktorá vlni tak tajomne zmizla z Ria, aj tá mala rozum, seňor Elcoro?

Veronika sama neverila, aký účinok budú mať jej slová. Elcoro očervenal hnevom.

— Kde ste to počuli? — spýtal sa nahnevano.

— No, azda to nie je pravda?

— Pravdaže nie!

Veronika sa ticho usmiala. — Tak prečo ste sa tak nahnevali?

— Nerád myslím na to, že ste o mne počuli také veci, ktoré sú proti mne.

— Milý seňor Elcoro, ja mám o všetkom svoju vlastnú mienku. Utvorila som si ju aj o vám prvého dňa na lodi, keď sme sa soznámili.

Elcoro nečakane chytil Veronikinu ruku. — Sluhu v blízkosti nebolo a Veronika si pomyslela na to že hoci je Šimon v dome, predsa je vydaná na milosť a nemilosť Elcorovu.

— Zmeníte ju, — povedal Elcoro presvedčivo a naklonil sa k Veronike. — Raz prídete na to, že nie som ten, za akého ste ma považovali. Raz, ako som vám to na lodi povedal, budete ma milovať, ako milujem ja vás.

Veronika sa chvíľu na nebo mlčky pozerala, potom urobila to, čo už chcela viac raz spraviť... Dala Elcorovi zaucho, potom tak rýchlo, že sa aj Elcoro prekvapil, vymohla sa z jeho rúk a vbehla do svojej izby.

VIII. KAPITOLA

Šimonovi o príhode nepovedala nič. Možno by mu bola azda aj povedala, keby sa Šimonov stav zatiaľ čo bola v Riu nezhoršil. Mal vysokú horúčku a žaloval sa na veľké bolenie hlavy. Veronika mu hladila svojimi chladnými prstami jeho rozpalené čelo a rozmýšľala o tom, čo spôsobilo načakanie zhoršenie? Lutovala, že opustila chorého.

— Čo sa stalo Šimonovi? — pýtala sa starostlivo. — Nejedli ste nič, čo vám mohlo uškodiť?

— Vypil som trochu citrónovej šťavy, nič iného. Iste je to od horúčavy. Ešte nebolo tak teplo, odkedy sme tu.

Veronika si sadla na okraj jeho postele. — Dám zavolať lekára Winstona, — povedla nespokojne.

Šimon jej povzbudivo stisol ruku. — Radšej nie, milá, nakoniec by mi predpísal dva-tri dni ležania, k čomu nemám vôbec chuť. Naozaj je to nie potrebné. Jose mi dal jednu z injekcií, ktoré mi predpísal. Uvidíte, že zajtra budem zdravý.

Veronika svraštila čelo. Nepáčilo sa jej, že Jose mu dával injekciu. Cítila však, že nemôže nič namietať, keď ona nebola tu, aby obslúžila chorého. Elcorom chváleného indianského sluhu však nemohla nijako vystáť. Kedy-tady zbadala, že sa na Šimona pozerá akosi výsmešne a Veronika si vtedy myslela: „Akú podlosť chystá?“

— Bojím sa, že od pondelka dlhšie, nevydržím v tomto dome, — a aj jej hlas znel tak presvedčivo, že sa Šimon prekvapene na ňu pozrel.

— Oh, Šimon, nebuďte znova chorý! Veľmi rada by som už odtiaľto odišla! — povedala vzrušene.

Nebojte sa milá, zajtra mi bude lepšie a v pondelok... — Šimon pritiahol Veroniku bližšie k sebe. — V pondelok sľubujem, že odídeme. A teraz nech vás vôbec nemrzí, že sa cítim trochu slabší. Zato odchod rozhodne neodložime.

*

Druhého rána bolo Šimonovi oveľa lepšie, tak že už mohol vstať a opustiť svoju izbu. Veronika sa tešila najviac, lebo už nemusela byť osamote s Elcorom. Elcoro sa zase zmenil. Veronika čakala, že sa bude na ňu hnevať pre včerajšie jej chovanie. Elcoro sa však nehneval. Bol milý, ako vždy a veľmi sa straral o svojich hostí.

V nedeľu večer si všetko zbalili, hoci Šimonovi sa ešte stále nevrátila jeho predošlá sila. Lekár vyhlásil, že sa už môže ísť na cestu. Do Bauru chcel ísť vlakom, ale Elcoro sa ponúkol, že ich odvezie na svojom. V Baure ich bude čakať prichystaný voz; výstroj už poslali.

Večerali na terase. Šampanským oslavovali Šimonovo vyzdravenie a posledný večer, ktorý strávil na stanici. Veronika mala oblečené bledožlté šaty. Vedela, že tieto šaty jej najlepšie pristanú a zbadala, že v Šimonových očiach, keď sa na ňu pozrie, horí dosiaľ nevidaný oheň.

— Zajtra o takomto čase budeme samí... spolu! — pomyslela si Veronika a srdce jej prudšie zabúšilo.

Šimon vstal.

— Ak dovoľíte, ideme sa trochu prejsť. Záhrada je veľmi vábivá.

— Mám ísť aj ja? — spýtala sa Veronika náhlivo.

— Nie, nie! Ostaňte s Elcorom.

— Nechoďte ďaleko, — upozornil ho Elcoro. — Záhrada hraničí s džunglou, tam ľahko zabľúдите.

— Veď si dám pozor.

Šimon vyšiel do mesiacom osvetlenej záhrady a o chvíľu zmizol v kroví. Veronika a Elcoro sa za ním mlčky pozerali.

— Vidíte, — ozval sa konečne Elcoro so smiechom. — Váš muž je radšej so svojimi myšlienkami, ako so svojou ženou. Nemožno tvrdiť, že je veľmi zdvorilý...

— Nepýtala som sa vás na vašu mienku! — povedala Veronika chladne.

— Nie, ale poviem ju aj bez toho. Verte mi, že vás nechcem uraziť, ale zdá sa mi to veľmi divným, že ten muž, ktorý môže byť vaším manželom, nevie... necíti aký poklad má vo svojom majetku.

— Teraz už nie ste len bezočivý, ale aj hlúpy — povedala mu Veronika nahnevane.

— Ale, nie, — odporoval Elcoro milo. — Keď hovorím, že vaše manželstvo nie je šťastné, to hovorím iba preto, že ma skutočne mrzí váš osud.

— Nechcete povedať, že by ste sa inak chovali na mieste môjho muža? — pýtala sa ho Veronika výsmešne.

— Áno! — Elcoro si zapálil cigaretu a svoj horúci pohľad uprel na Veroniku. — Necítite, že ja by som bol iný?

— Nie, — odsekla nahnevane Veronika.

— Nie, lebo nikdy nie ste úprimný. Lebo sa bojíte svojich citov. Neraz sme sa o tom rozprávali, vy to však nechcete uznať, chcete vášnivú ženu, ktorá čaká iba na to, aby jej milenec vzbudil jej city. — Elcoro pohodil rukou. — Prepáčte, že hrám na tekéto struny. Iste krásna mesačná noc — lebo ako by ste to vy povedali, pôsobivosť okolia.

Veronika vstala. — Vyhľadám Šimona.

— Útek? — spýtal sa Elcooro.

— Ani ma nenapadne.

Veronika vedela, že hovorí nepravdu. Naozaj utekala... utekala pred Elcorovým kúzlom? Hviezdnaté nebo, pred ním rozpostierajúca sa džungla, tajomný hlas neviditeľného šeliem, ťažký tropický vzduch ju chcel priklíncovať k tomu, od čoho uteká.

— Myslím, že je to už zbytočné. — povedal Elco-

ro — lebo už jasne počujem krok vášho muža. Iste sa vrátil preto, lebo nám neverí.

— Nehovorte hlúposti!

— Na rozkaz. Konečne je to jedno čo sa rozprávame, hlavný je cit, slová sú vedľajšie — vstal. — Už ste sa vrátili Mr. Lane, báli ste sa, že nachladnete? — pýtal sa Elcoro.

— Nie, som trochu ustatý, — povedal Šimon. — Ešte cítil následky svojej choroby. Myslím, že pôjdem spať. . . Ráno odídeme skôr.

— Áno, je to najmúdrejšie, — povedal Elcoro. — Jose sa postará o všetko, čo potrebujete. — Milo sa pozrel na Veroniku. Ako ten, ktorý je načistom s ich životom a baví sa na tom.

— Aj ja idem. — povedala Veronika náhlivo. — Ja sa postarám o svojho muža, Mr. Elcoro.

— Máte pravdu. — Elcoro sa uklonil. — Tak vám prajem dobrú noc. Zajtra sa skoro stretne.

— Ďakujem za vašu láskavosť. — povedal jedno-ducho Šimon a podal Elcorovi ruku. — Dobrú noc.

Veronika nepovažovala Elcora ani vhodného pohľadu. Pred dverami Šimonovej izhy váhavo zastala. — Môžem vám niečím pomôcť?

— Ďakujem milá, neunúvajte sa. Nepotrebujem nič. Ale. . . — Šimon váhal. — Ako vidím, ešte stále neviete byť zdvorilejší voči Elcorovi. Myslím, že ste nemali s ním zaobchádzať tak, ako dnes večer.

— Nenávidím ho! — povedala Veronika trpkou a utiekla do svojej izhy. Zatvorila dvere a oprela sa o ne.

Pomalv sa vyzliekla a ľahla si. Ale nemohla zaspať. Keby aspoň mala nejakú knihu, pri ktorej by zaspala. Nenávidela tieto noci v dome Elcora.

Naraz sa jej zdalo, ako keby z chodby niečo počula. Vstala. Srdce jej prudko zabúšilo a pocítila nepremožiteľný strach. Vonku sa niektoré dvere otvorili. Vyskočila z postele, otvorila dvere a pozrela sa na chodbu.

Dvere Šimonovej izhy boli otvorené. Veronika sa bezhlučne k nim prikládla. Možno, ani Šimon nemohol zaspať. Veronika skoro zkríkla keď videla nad mužovou posteľou malú postavu.

Nie, to nie je Šimon. Bol to nízky chudý človek. . . Jose, nenávidený sluha. Kradmo, pozorne sa pohyboval, ako ten, čo nechodí priamou cestou. Veronika medzitým počula rovnomerné dýchanie. Teda Šimon spí.

Potom sa niečo zablislo a Veronika s výkrikom

vbehla do izby. Jose sa náhlivo obrátil. V ruke držal lesklú injekčnú ihlu.

— Čo tu robíte?! — skríkla Veronika poľakane.

Sluha syčiac hnevom ako had, priskočil k Veronike, ktorá videla jeho vystretú ruku, znetvorenú tvár a pomyslela si, že Jose má v úmysle pichnúť do nej injekčnú ihlu. Možno k nikomu necítila taký odpor, ako k tomuto človeku.

Šimon sa v tej chvíli prebudil. Ako keby vedel, o čom je reč, vyskočil a chytil sluhovu ruku.

— Čo je to!? — skríkol. — Čo sa to tu robí?

Veronikin strach zmizol.

— Oh, Šimon nie. . . Znovu ochoriete! — prosila.

— Chcem vedieť, čo tu robil tento človek?! — skríkol Šimon nahnevane.

Svetlo sa načakane zapálilo. Veronika sa prudko obrátila a uvidela na prahu dverí stáť Elcora. — Počul som niečo a prišiel som sa pozrieť, čo sa tu stalo, — povedal a vstúpil do izby.

— Tento človek. . . — povedala Veronika a ukázala na Joseho, — chcel ublížiť môjmu manželovi a keby som nebola prišla. . .

— Ublížiť? — spýtal sa Elcoro nechápavo. Pozrel sa na sluhu a niečo mu povedal španielsky, načo začal sluha ohnivo čosi vysvetľovať, ale Elcoro ho márnutím ruky umlčal.

— Hovorí, že chcel dať milému mužovi injekciu, lebo zbadal, že je nepokojný a myslel, že bude lepšie spať.

— Už dávno som nespal tak dobre. — povedal Šimon — hoci. . . možno, že som sa za spánku prehadzoval. Ale pred spánkom som sa cítil výborne; Jose azda, — usmial sa — bol tento raz príliš horlivý.

Šimon sa očividne snažil utíšiť nahnevanú Veroniku.

— Neviem, prečo Jose chcel môjmu mužovi dávať v noci injekciu. Na každý prípad mal prísť najprv ku mne, — povedala Veronika.

Jose začal znovu čosi Elcorovi vysvetľovať.

— Hovorí, že lekár rozkázal chorému dať vždy injekciu, keď bude nepokojný. — ozval sa znovu Elcoro.

— Tak si prosím injekčnú ihlu! — povedala Veronika a natiahla ruku. Ale Jose nečakane vyhodil injekčnú ihlicu von cez otvorené okno.

— Čo to bolo?! — zahučal Šimon.

Sluha mykol plecóm a pobral sa k dverám.

— Ihneď ho zavolajte späť! — skríkla Veronika k Elcorovi.

— Bojím sa, že by som to urobil zbytočne, — povedal Elcoro pokojne. — Takýto divoch je veľmi tvrdohlavý.

Jose medzitým zmizol.

— Ukážte ruku, Šimon! — Veronika vytiahla rukáv Šimonovej košele. — Aj druhú! — povedala a starostlivo pozerala ruky svojho muža, potom si ulahčene vydýchla. Šimon si znovu ľahol a Veronika ho starostlivo pozakrývala, ako malé dieťa. Elcoro sa na ňu akosi výsmešne pozeral.

— Ako vidím, milostivá pani je veľmi nevôzna, — povedal. — Asi nemohla zaspať, začula nejaký šramot a jej sozretnosť začala pracovať...

— Aj vy ste počuli šramot, čo ste si vy mysleli?

— Nijako nie takú nepravdepodobnú vec, ako vy konečne, ja sa spolieham na svojich sluhov a neviem si vysvetliť, prečo by mali ublížiť vášmu mužovi.

Veronika sa nechcela s ním hádať. Videla, že Elcoro chce vec zariadiť tak, ako keby to bol iba výmysel histerickej ženy. — Dobre, dobre. Už je všetko v poriadku — povedala a nútila si pokoj. — Chvíľu ešte zostanem pri mužovi, potom sa vrátim do svojej izby.

— Myslím, že vás nebude nikto vyrusovať, — povedal s úsmevom a odišiel.

Veronika sa vrátila k Šimonovi, ktorý zvedavo pozeral na ňu. — Lutujem, že ste sa tak zľakli, ale nemyslite na nič zlého.

— Elcoro sa tak voči mne choval, ako keby som bola prinajmešom blázon, — povedala Veronika vzrušene.

— Nie, Veronika, chovali ste sa naozaj smelo. Konečne, mohlo to byť zvláštne, že ste toho človeka našli v mojej izbe. Možno, že naozaj nemal nič zlého v úmysle, že sa vám to iba zdalo.

— Áno, trochu zvláštne, — povedala trochu nechotne — ale budem sa snažiť, na to zabudnúť. A teraz už spíte! — Veronika si pritiahla stolicu k jeho posteli. — Počkám, kým zaspíte.

Šimon chytil Veroniku za ruku. — Ani reči o tom, — povedal. — Môžem trpieť, aby ste so mnou zaobchádzali tak, ako nevľúcnym mrzákom, alebo dieťaťom! — Šimon sa usmial a zpod periny vytiahol revolver. — Pre ten prípad, keby sa niečo stalo. — vysvetľoval. — Pravda nie na tunajších sluhov,

— dodal rýchlo. Priznám sa však, že keď som videl, ako vás ten divoch napadol, mal len na vlásku, že som ho nezastrelil... Dobrú noc, milá!

*

Veroniku premohol spánok. Zobudila sa na hlasný spev vtákov v žiari slnka. Dom však bol skoro ráno ešte ako vymretý. Veronika si obliekla šaty a v papučiach sa vykradla do záhrady. S radosťou zistila, že ešte nikto nie je hore.

Zašla pod okna Šimonovej izby a dala sa do hľadania v starostlivo pokosenej tráve. Ale po inekšej ihle, ktorú včera večer Jose vyhodil oblokom, nebolo ani stopy.

Teda ju predišiel? Veronika by bola prísahala, že v nej nebol lekárom predpísaný liek, ale čo v nej skutočne bolo, to netušila. Vrátila sa do domu skôr než sa služobníctvo začalo hýbať. Keď Jose prišiel do jej izby aby vytiahol zelené záclony, Veronika ležala v posteli a zdanlivo spokojne spala.

IX. KAPITOLA.

Cesta do pralesa sa začala bez zvláštnych udalostí, ale napriek tomu, bola oveľa bohatšia na prírodné krásy. Po Campo Grande viedla bezvadná cesta a Elcorov športový voz, len tak hltal míle.

— Odporúčal by som vám, aby ste noc strávili tuná — povedal Elcoro, keď po západe slnka prišli do Carpo Grande. — Osada, v ktorej vás čaká výstroj, je odtiaľto iba niekoľko míľ. Tunajší hotel je dosť pohodlný, prečo by ste teda mali spať v nepohodlnom voze. Ešte si vyberiete svoj podiel aj z toho.

Šimon sa spytať pozerel na Veroniku, ktorá bola po prvý raz v živote na dlhšej ceste.

— Aká je cesta za Campo Grande? — zaujímal sa Šimon. — Dostaneme tu niečo, čo by nás zaviezlo do osady? Vy ste už iste unavený?

— O tom nemôže byť ani reči. Odveziem vás až potiaľ, — odporoval Elcoro.

— A vy, kde pôjdete na noc? — pýtal sa Šimon, — zostanete s nami, alebo sa vrátite sem?

— Vrátim sa. Mám v blízkosti priateľov u ktorých môžem hocikedy prenocovať. — Elcorov hlas znel trochu presvedčivo a Veronika sa prísne na neho pozrela. Mimovoľne si pomyslela na to, čo jej povedala Lee, že má majetok aj v blízkosti Matto Grosso. Iste pôjde na noc ta.

— Musím ísť, lebo hneď bude tma, — povedal Elcoro.

Cestou im rozpovedal, že výstroj sveril na jedného Indiána a poradil Šimonovi, aby si ho ponechali ako sprievodcu. Celkom iste si obľúbite Anastasia, — vysvetľoval. — Jeho vek sa nedá odhadnúť, ako každého domorodca. Ale je to spoľahlivý, poctivý Indián Chavante, ktorý pozná v tomto kraji každý lístok. Môžete sa pokojne naň spoľahnúť.

Prišli ku špinavej osade, okolo ktorej postávali gauchovia. Voz zastal. Veronika sa prekvapene pozerala, že gauchovia doteraz sa nečine dívajúci, keď zazreli Elcorora sa rozhybali. Elcoro zatlieskal, na čo jeden gaucho úslužne priskočil k nemu a začal mu čosi rozprávať.

— Anastázio, hovorí, že spravil šiatre trochu ďalej od osady, — hovoril Elcoro, — lebo tunajší ľudia sú trochu hrubí. . . Nie, žeby som predpokladal, že by sa opovážili vyrušovať milostivú paniu. . . Ale najlepšie je predísť pokušeniu.

— Nebojím sa ísť, — odporovala Veronika. — Neverím, že by napádali ženy.

— Nie? — pýtal sa posmešne Elcoro. — To je uspokojujúce, ale hneď sme na mieste. Anastázio musí byť tu. Nemohol ísť ďaleko.

Auto sbehlo z cesty a na blízkej čistine zazreli voz. Hneď vedľa neho na zemi boly rozložené dva stany. Jeden nový, vábivo čistý, druhý oveľa menší a špinavý. Vprostred čistiny zapaloval vatru malý Indián, ktorý keď zazrel auto, narovnal sa a utekal k nim.

— To je Anastázio! — povedal Elcoro. — Preto som vybral jeho, lebo vie anglicky.

Anastázio sa usmial.

Veronika sa striasla pri pohľade na jeho vyschlú postavu. Teda tento má byť ich spoločníkom? V V rýchlosti nevedela či má plakať, alebo smiať sa, odporovať, alebo to vziať na vedomie.

Šimon nebol ani z ďaleka taký sklamaný. Pozorne počúvala, ako Elcoro vykladá jeho schopnosti. — Výborne sa rozumie k muliciam, výborne varí, je dobrý poľovník, najlepší sprievodca. Vie, ako sa treba brániť proti teplu a moskytom a tisícim nebezpečenstvám džunglí.

Potom sa Elcoro rozlúčil: — Dúfam, že sa vám nič nestane. Nezabudnite, že na noc musíte spraviť vatru, nie len proti nočnému chladu, ale aj oproti zverine. Anastázio bude strážiť a vy môžete spo-

kojne spať.

Podali si ruky. — Zavolajte ma, ak sa nabližšie dostanete k telefónu. — usmial sa Elcoro. — Veľmi ma bude zaujímať, čo všetko ste skúsili.

Vstúpil do auta, ktoré sa pomaly obrátilo a s hukotom sa vzdialovalo.

O chvíľu nastala tropická noc. Anastázio sa zaoberal udržiavaním vatry. Šimon sa obrátil k Veronike: — Myslím, že najprv vás uložíme na odpočinok.

— Vo voze byť všetko, — lámal Indián angličtinu. — Všetko. Vela jedla. . . gramafón. . . rádio. . .

— Výborne! — povedal Šimon a zaviedol Veroniku k vozu. — Máme aj elektrické svetlo, ktoré nám poskytujú baterky. Ako keby sme ani neboli v pralesoch. Poďte sa na to pozrieť Veronika

Veronika vyšla do vozu a keď zažala lampu, zbadala, že všetko je oveľa jednoduchšie, ako by sa bola nazdala.

— Teraz sa pozrieme na vaše obydlie, — povedala Šimonovi.

— To je v poriadku, — odporoval Šimon. — Anastázio to už zariadil. Aj ja mám poľnú posteľ, ako vy, sieť proti moskytom, drevenú podlahu a všetko, čo len chcete. O mňa sa nemusíte starať.

Z vonka sa ozvaly kroky. Vo dverách sa objavil Anastázio.

— Nebyť ma potrebovať? — pýtal sa. — Tak ja odísť k priateľovi v osada.

— Vrátiš sa? — pýtal sa Šimon.

— Pravdaže, seňor, neostaf dlho.

— Ani to by som nedbal, keby sa nikdy nevrátil, — povedal Šimon Veronike, ktorá nedôverivo pozerala za odebádzajúcim Indiánom. — Istotne ide piť náš spoľahlivý sprievodca, ktorému, prj nám sa, ani trochu neverím.

— Nestarajme sa oň, — usmiala sa Veronika.

— Všetko ste našli, čo potrebujete? — spýtal sa Šimon.

— Áno. A vy?

— Aj ja. Knihy mám už v stane.

— Výborne, — povedala Veronika. — Tak dobrú noc, Šimon.

Zavrela za Šimonom dvere. Chvíľku váhala, potom zatasila zátvoru. Vedela, že Šimon sa nevráti.

Večer bol dusný a Veronika nemohla nijako zaspať.

Zrazu si naľakane sadla a ruku pritlačila na ústa, aby neskrikla. Predo dvermi začula akýsi šuchot.

Zažala lampu a utajeným dychom pozerala, ako niekto stlačil kľučku.

Čakala.

Nech je vonku, kto chce, ak najde zatvorené dvere, zaklope. Ak je to Šimon, iste sa ohlási a keď Anastazio...? Ale nie!

Veronika bezhlučne pristúpila ku dverám a načúvala. Srdce jej prudko zabúšilo. Najradšej by otvorila dvere, aby prebehla do Šimonovho stanu a povedala mu, že nechce ostať sama.

Hlúpost! Povedala si Veronika hlsane a znovu si ľahla. Čoskoro zaspala. Zobudila sa na to, že počula pred dvermi Šimonov hlas. Rozprával sa s Anastaziom. Indián sa teda vrátil.

Rýchlo sa obliekla. Šimon ju privítal s úsmevom. S prekvapením zbadala, že sa ešte len brieždi.

— Tak skoro ste stali? — spýtala sa.

— Áno! — odpovedal Šimon. — Anastazio chcel skoro vyraziť na cestu, skôr ako začne slnko silne pripekať. Ideme len na okolie. Sohnáť trochu dreva, potom raňajkuje. Dobre ste sa vyspali?

— Na tieto okolnosti veľmi dobre, — odpovedala Veronika s nútenou ľahkosťou.

— Ste hladná?

— Veľmi!

— Dobre. Neostaneme dlho. Dovtedy ak chcete môžete prichystať raňajky.

*

Veronika a Šimon cestovali vo voze, zatiaľ čo Indián kráčal vedľa mulíc a raz trhavými výkrikmi, inokedy zas šľavnatými výkrikmi poháňal zvieratá. Pred večerom sa utáborili a ráno pokračovali v ceste. Okolo poludnia Šimon vyhlásil, že sa blížia k tomu miestu, kde myslí, že najdu hľadaný druh kvetov. Povedal, že si vyhľadajú vhodné táborišť a ostanú tam niekoľko dní. Veronika cez deň ostane sama, kým on s Indiánom prezrú okolie.

— Nebude vám smutne a nebudete sa báť? — pýtal sa, Veroniky, keď si našli vedľa potoka výborné táborišť.

— Mám dosť čítania, — povedala Veronika. — Nebudem sa nudiť. Rýchlo mi ubehne čas.

— Dúfam, že budem mať čoskoro látku k chystanej knihe a potom môžete začať obvyklú prácu.

— Klepanie písacieho stroja v džungli? — smiala sa Veronika. — Trochu nezvyklé!

Keď Šimon s Indiánom odišiel, Veronika zosmutnela. Bez pochyby je veľmi zaujímavé chodiť so Šimonom po džungli, ale z toho v čo dúfala sa

neuskutočnilo nič. Míňaly sa dni a Šimon sa nemešnil. Bol to stále ten starý zdvorilý priateľ, ale že Veronika je jeho žena, na to si nepomyslel.

Veronika sa veľarazy zamyslela, ako len mohla očakávať niečo iné. Šimon je oveľa poctivejší než aby porušil dohodu, ktorú uzavreli pred svadbou.

Aj toho večera rozmýšľala nad tým, keď ležala na posteli. Šimon tohto dňa prišiel z džungle veľmi oduševnený, konečne nešiel to, čo hľadal. A druhého dňa chcel ostať v táborišti, aby spracoval svoje zážitky.

Veronika sa už dlho povalovala na posteli, keď sa prebrala zo spánku a počala že vonku sa leje dážď. Otvorila okno svojho voza a pozrela sa do tmavej noci. Oblohou sa prehánali čierne strašidelné mračná. Vietor skučal, ako by napomáhal veľkému hromobytiu, ktoré neprestajne sa ozývalo džungľou.

Toto je teda nečakaná tropická búrka, ktorú Anastazio tak bojzlivito spomínal? Čo je len so Šimonom? Privítal iste premočí aj jeho stan, premočí mu šaty... Keby len prebehol k nej do voza, — prišla si Veronika. Prehodila si cez seba plášť a otvorila dvere voza. Keď sa zablisko, na chvíľu videla Šimonov stan, potom ju znovu opoklopila tma. Veronika sa vždy bála búrky, hoci takú strašnú ako bola táto, ešte nevidela. Vietor fučal do voza a Veronika sotva mohla zatvoriť dvere. Ruky si polakane pritlačila k ušiam, aby nepočula stále neprestávajúce hromobitie.

Zrazu sa otvorili dvere voza a v nich sa objavil Šimon. Bol celý premočený. — Pfuj, aké počasie, — otriasol sa. — Veľmi som sa o vás obával. Nebáli ste sa?

— Trochu, — priznala sa Veronika.

— Myslel som si. Mal som prísť skôr, ale som sa musel obliekať.

— Kde je Anastazio? — pýtala sa Veronika, tváriac sa nevšímavo.

— Utišuje mulice. Revú ako šelmy. Nepočuli ste ich?

— V tejto hroznej búrke nič nepočuť!

Šimon videl, že sa Veronika trasie. Svesil z vešička kabát a zakryl ju, potom si sadli vedľa seba na okraj posteľe. Šimon objal Veroniku, ako bojzlivé dieťa a Veronika položila svoju hlavu na Šimonovo rameno.

Potom Šimon nečakane odtisol Veroniku od seba. Snáď si pomyslel, že drží v rukách ženu.

— Myslím, že by bolo lepšie, keby ste si ľahli, — ospravedlňoval sa.

— Nie je mi zima. — odporovala Veronika. — cítim sa tak dobre, tak ako som.

— To je jedno. Musíte si ľahnúť. — Šimonov hlas bol rozhodný, ba až prísny a očividne bojoval sám so sebou.

Veronika si poslušne ľahla. Šimon ju pozakrýval, potom si zapálil cigaretu. Veronika videla, že sa mu trasú ruky.

— Šimon, — povedala váhavo.

— Prosím? — spýtal sa Šimon chladne a vyhol sa Veronikimu pohľadu.

— Čo vás trápi?

— Prečo sa pýtate?

— Lebo ste taký zvláštny, neshovorčivý.

— Nič. — Šimon pristúpil k dverám. — Co je len s Anastáziom? Idem sa za ním pozrieť.

— Šimon, nenechajte ma tu! — skríkla Veronika.

— Prečo? Neostanem dlho vonku. Ale v takomto čase nemôžeme predsa nechať vonku toho úbohého človeka.

— Príde aj sám, ak bude chcieť... okrem toho už si mohol na to zvyknúť... — povedala Veronika mrzuto.

— Nie je to od vás pekne, takto rozprávať!

— Nehnevajte sa Šimon, — povedala ľútosťivo Veronika, — nemyslela som to tak, Vráťte sa ku mne, Šimon!

Šimon sa musel vrátiť k posteli.

— Pozrite sa na mňa, Šimon... — Prečo sa nepozeráte na mňa. Bojíte sa?

Šimon si kľakol vedľa postele a chytil Veroniku za ruku.

— Veronika, — povedal vrúčne — milujem vás! Milujem a preto nedodržím svoj slub, lebo...

Veronika v tejto chvíli sa cítila nevýslovne šťastnou. Bola by mu dala aj svoju dušu.

— Prečo hovoríte takto, Šimon? — pýtala sa nežne.

— Lebo som klamal, keď som sa s vami oženil... klamal som, keď som vás vzal so sebou... povedal som, že vás nemilujem... že potrebujem iba tajomníčku. Iba vtedy som prišiel na to, že som klamal, keď už bolo neskoro... Po celý čas som bojoval sám so sebou, aby som neprezradil, čo cítim... Teraz ste tu pri mne, len so mnou... Nevýslovne vás ľúbim, — túžim po vás!

— Milujete ma? A neviete, ako veľmi ja vás ľú-

bim? — spýtala sa Veronika. — Teraz už budeme šťastní, veľmi veľmi šťastní...

— Drahá... je to pravda? — šepkal Šimon.

— Pravdaže je! Bozkaj ma, Šimon!

Šimon objal Veroniku a vášnive ju bozkal.

V tom sa otvorily dvere a v nich sa objavil Anastazio.

Šimon vyskočil.

— Odpusťte, seňor, — hovoril Indián — mulice... utiecť... do lesa... ja nevládala s nimi... ale zajtra ich hľadať... Že hľadať?

— Dobre, dobre, pozrime sa za nimi, — tíšil ho Šimon. — Ani psa nie je hodno vyhnáť v takomto čase. Kde je liehový varič? Uvaríme si kávu a vyčkáme ráno.

*

Do rána búrka, tak ako začala, i prestala. Džungla sa začala prebúdzat.

Šimon a Anastazio sa šli pozrieť, koľko škody narobila tá strašná búrka. Stany našli zvalené a pod nimi našli všetko rozhádzané.

Veronika z dverí voza pozorovala, ako sa Šimon snažil, veselo si popiskujúc, spraviť poriadok medzi šatami a rozhádzanými rukopismi. Keď zazrel Veroniku, pribehol k vozu, objal svoju ženu a hlboko sa jej pozrel do očí.

— Snívalo sa mi? — pýtal sa nežne. — Nemôžem uveriť, že je to pravda. Naozaj ma ľúbiš, Veronika?

— Z celého srdca, — šepkala Veronika a ich ústa sa strelili.

— Oh, ja hlupák! Že som to doteraz nezbadal — usmieval sa Šimon.

Veronika sa vyslobodila z jeho objatia.

— Co je s mulicami? — pýtala sa starostlivo. — Niečo musíme spraviť. Tu nemôžeme ostať. Potraviny nám sotva vystačia na dva týždne, a pešo sa sotva môžeme vrátiť... Spýtam sa Anastazia, čo spravíme?

Anastaziova odpoveď nebola ani trochu povzbudzujúca. Možno, že mulice odbehli na niekoľko míľ a dážď smyl ich stopy. Na každý prípad ich pohľadáme.

— Však, Šimon neostaneš dlho? — prosila Veronika.

— Nie, drahá, sľubujem ti, že sa za chvíľu vrátim. Veronika sa so vzdychom pozerala za nimi.

X. KAPITOLA.

Chýlilo sa k večeru, keď Veronika začula akýsi dupot. Vybehla rýchlo so svojho voza. Trochu sa divila, lebo dupot sa nepodobal ťažkopádnej chôdzi mulie.

Z poza kríkov zrazu sa objavili dvaja jazdci a Veronika s prekvapením zazrela Elcora a jeho sluhu.

— Ruky bozkávam, — pozdravil ju Elcoro, mávnúc do oblúčka klobúkom.

Tvár Veroniky istotne prezradzovala nepríjemné prekvapenie, lebo Elcoro v zápätí doložil.

— Ako vidím, netešíte sa veľmi z nášho stretnutia.

— Čakám svojho muža. Išli pohľadať mulice, lebo v búrke nám utiekli.

— Je to veľmi nepríjemné. — Iutoval Elcoro. — Ale azda ho môžem zastúpiť, kým sa vráti?

— Veľmi ma prekvapilo, že vás tu vidím, — povedala Veronika, ako keby nebolo počula jeho otázku.

— Mal som prácu na okolí a dúfal som, že vás tu uvidím.

— A teraz pokračujete v ceste?

— Myslel som, že tu trochu ostanem, ak dovolíte?

Veronika si pomyslela na to, že ak Šimon nenaťrafi na stopu mulie, Elcoro môže im poslať druhého. Pozve Elcora do stanu a ponúkne ho nápojom.

— Je vám po vôli, výlet s mužom?

— Výborne! — odpovedala Veronika. — Všetko sa splnilo, v čosom dúfala.

— Všetko? — Elcoro hlas nahnal Veronike všetku krv do tváre.

— Áno, všetko, — odpovedala chladne.

— Tomu sa veľmi teším, — povedal Elcoro — závidím tomu mužovi, pre ktorého sa viete tak krásne červeniť.

— Señor Elcoro, — povedala po chvíli mlčania, — nemyslíte, že by ste mi mali pômocť vyhľadať môjho muža?

— Eh, Anastazio je s ním a on je naozaj výborný sprievodca.

— Myslím, že sú už aj tu.

Vyšli so stanu. Veronika nepočula nič, ale Brazíľčan mal asi lepší sluh. Elcoro povedal niečo Josemu a ukázal medzi kríky.

S húštinou sa vynoril Anastazio. Akosi ponížene

pozdravil Elcora a na Veroniku sa ani nepozrel.

— Čo sa stalo, kde je Šimon? — skríkla Veronika.

— Señor, — povedal indián pomaly — on ísť tade a ja tade. Hľadať prekliate zvieratá nadarmo. Potom ja zbadať, že aj on sa stratil. Ja kričať.. nebyť odpoveď. Ja ísť za ním na darmo, nie je byť nikde.

Veronika vykrikla. — Nemôžeme ho nechať samotného v džungli na noc. Idem za ním. — Veronika sa rozbehla, ale Elcorov povýšený hlas ju zastavil.

— Pravdaže ho nemôžeme nechať samého. Bolo by to však bláznosť, keby ste za ním išli sama. Aj traja by sme ho márne hľadali. Prales je nekoňčný a keď niekto príde na to, že zablúdil, začne utekať. Beží bez prestania, kým nestratí vedomie.

Veronika videla pred sebou Šimona, ako naľakane beží. Zachvela sa.

— Čo teda urobíme — spýtala sa starostlivo.

— V blízkosti mám ešte jednu estanciu, neviem, či som už o nej rozprával. Ak by ste ta prišli so mnou — nemáme zbytočného času. Rozoslal by som svojich ľudí a prezerali by sme okolie. Uistujem vás, že prv ako sa zvečerí najdeme vášho muža. No, aká je vaša mienka? Idete so mnou?

Veronika sa nedôverivo pozerala na Elcora. Znovu si pomyslela na Lee. Druhý majetok? Teda je to naozaj pravda? Šimon prišiel do tohto kraja na Elcorovu radu. Elcorov sluha mu chce dať v noci injekciu.

Také to všetko bolo, ako by to bol dokonale zariadil. Ale čo môže proti nemu urobiť. — Nemáme zbytočného času, — počula odrazu. — Ak idete, za hodinu môžeme byť tam.

Veronika nevedela povedať slova. — A hneď rozošlete svojich ľudí?

— Áno.

*

— Už sme na mieste? — spýtala sa Veronika.

— Áno, je to starý majetok rodiny, — usmieval sa Elcoro tajomne. — Málokedy sem chodím. Nudí ma tunajší život.

Prešli pred dom. Elcoro soskočil s koňa a zdvorilo pomohol Veronike so sedla.

— Víťajte! — ukláňal sa.

V predsieni ich čakala urastená Indiánka.

— To je Juanita, — svysvetľoval Elcoro. — Vo všetkom vám bude k službám.

— A Šimon? — spýtala sa. — Všakže ho hneď vyhľadáte?

— S tým sa spoľahnite na mňa. — odpovedal Elcoro.

— Vy ste povedali, že sa treba ponáhľať. Myslím, že dodržíte svoje slovo.

Elcoro sa usmial. — Poznáte ma, ako takého, ktorý nedrží svoje slovo? — pýtal sa významne. Zatlieskal a o chvíľu sa sbehli gaučovia so všetkých strán. Niekoľkými slovami rozkázal Anastaziov, čo majú spraviť. Potom skupina vyskočila na kone a odeváľala. Veronika sa dívala za nimi, potom sa obrátila k Elcorovi.

— Myslela som, že aj vy idete s nimi?

— Prečo by som mal ísť? — spýtal sa Elcoro. — Džunglu nepoznám ani ja lepšie, ako vy. Pred chvíľou som vám povedal, že ma nudí tunajší život.

— A keď si chlapi nevyberú správny smer?

— Nejakú stopu už len nájdu a okrem toho Anastazio v takýchto prípadoch stvára divy.

Veronika bola stále nepokojnejšia. Vôbec sa jej nepáčilo Elcorovo povýšené, až výsmešné chovanie. Zasa mala ten pocit, že to, čo sa stalo, je dobre prichystaná pasca a teraz nemôže robiť nič iné, len sa modliť, aby Šimon vyviazol z tohto nebezpečenstva.

— Podme dnu, — ozval sa Elcoro — aj ja si chcem smyť prach z cesty. Až budete hotová, najdete ma v salóne. Tam je dosť chladne.

Indiánka ešte stále čakala v predsieni. Zaviedla ju na poschodie a keď otvorila jedny dvere, Veronika prekvapene ostala stát. Ani najnáročnejšia žena si nemohla žiadať dokonalejšie zariadenie. Indiánka otvorila jednu skriňu a Veronika nechcela veriť svojim očiam. Slúžka vyťahovala z nej samé hodvábne šaty. Veronika si zrazu spomenula na tú anglickú dámu, ktorá vlani nečakane zmizla z Ria. Teraz to budú jej šaty? A keď áno, čo sa stalo s tou ženou?

Keď sa vrátila na prízemie, Elcoro ju už čakal pri dverách jednej z izieb. — Nech sa ľúbi, — povedal a otvoril pred Veronikou dvere. — Čaj je už pripravený.

Pred oknom bol prestretý malý stolík. — Chovajte sa tak, ako keby ste boli doma, — posmeľoval ju Elcoro a po čaji ju ponúkol cigaretou. Veronika sa ešte stále obávala o Šimona. Konečne prehovorila:

— Ludia už tak dávno odišli! Už by mali byť tu! Však spraví všetko možné?

— Prírodzene. Ale veľmi ma mrzí, že vás vidím takúto nepokojnú.

— Keby som vám len mohla veriť, — vzdychla si Veronika.

— Tak veľmi ho milujete? — spýtal sa Elcoro ticho. Pritiahol sa k Veronike, ktorá už cítila oheň jeho očí.

— Áno, milujem, — povedala jednoducho.

— Aj ja milujem vás! — Elcoro jej chytil ruku. — Oveľa viac, ako váš chladnokrvný manžel.

Veronika odtiahla ruku, ako keby sa bola popáľila.

— Ako sa opovažujete...? — Zavolali ste ma do svojho domu a tu mi vyznávate lásku? Keby tu bol Šimon, veru by ste sa neopovážili...

— Veľmi podceňujete moju smelosť, — povedal Elcoro smelo. — A veľmi preceňujete svojho muža. Teraz je hlavné, aby sa čím skôr vrátil. Pozrite sa... Vyšiel na balkón a ukázal do diaľky. — Pozrite sa! Na veľa míľ tu niet nič iné len pláne a pralesy. Nemožno utiecť. Nie, že by som predpokladal že chcete utiecť. Nie. Ale vidíte na aké opustené miesto sme sa dostali.

Elcoro složil svoju masku. Veronika vedela, že by sa zbytočne pokúšala o útek.

— Myslím, že týmto ste nechceli povedať, že i proti mojej vôli ma tu chcete držať? — pýtala sa odmerane.

— Ale kdeže, — povedal Elcoro. — Ale keby ste sa pokúsili o útek, nezašli by ste ďaleko, lebo by vás aj tak priviedli naspäť. Ale nemyslite si, že použijem násilie. Príde čas, keď prídete vy ku mne, až budete chcieť, aby som vás miloval. Ja môžem počkať.

— Tak budete čakať na veky, — povedala Veronika nahnevane. — Teraz idem do svojej izby, lebo tam budem radšej čakať, ak budú o Šimonovi nejaké zprávy, prosím vás, povedzte mi!

— Prírodzene, — prikývol Elcoro a otvoril pred Veronikou dvere.

Veronika sa na neho ani nepozrela a ponáhľala sa do svojej izby.

*

Z okna sa pozerala na lúku pred domom. Slniečko práve zapadlo za hory. Nastal súmrak, ktorý sa neskoršie zmenil v hustú tmu, že Veronika sotva videla obrisy blízkych stromov.

Konečne počula dupod. Už idú! Je s nimi aj Šimon? Našli ho?

Najradšej by bola vybehla z izby na prízemie, aby pred domom počkala prichodiacích. Ale akýsi zvláštny pud ju od toho odradil. Možno sa bála, že Šimon nie je medzi nimi. Možno nechcela vidieť Elcorovu spokojnú tvár. Čakala... Ľudia prišli. Počula, ako saskakovali pred domom s koní. Potom počula Elcorov hlas. Volal Anastazia. Tichý rozhovor. Ľudia sa rozišli. Nastalo ticho.

Veronika nehybne stála pri obloku a ruku si pritlačila na srdce. Predtým zamkla dvere, ale ak prišli dobré zprávy, možno im hneď otvorit.

Niekoľko kráča po schodách. Zvuk krokov zatichol a Veronika začula klopanie na dverách.

— Miss Lane, priniesol som zprávy o vašom mužovi. Môžem vstúpiť?

Veronike prudšie zabúšilo srdce. Tušila, že Elcoro priniesol zlé zprávy. Ruky sa jej triasly, keď otvorila dvere. Bola bledá ako stena.

XI. KAPITOLA

— Nuž? — pýtala sa zdanlivo pokojne. Iba jej pohľad vyjadroval obavu.

Elcoro mykol plecóm. — Veľmi ľutujem, nemohli ho nájsť.

Veronika sa odvrátila „nemohli ho nájsť...“ aké to jednoduché slová a predsa cítila, že jej pôsobia veľkú bolesť. Znovu videla Šimona pred sebou, ako uteká, uteká... A Veronika sa zrazu obrátila k Elcorovi. Jej oči nadubudly zvláštneho výrazu.

— Ani ste ho nechceli nájsť! — povedala nahnevane. — Všetko to bolo iba klamstvo... Hneď na začiatku som vedela, že z celého hľadania nič nebude. Preto ste ma priniesli sem do domu... vy... vy...

Zmĺkla. Nevedela nájsť vhodné slová, aby vyjadřila svoje pohnutie.

— Ste ku mne veľmi nespravodlivá — povedal Elcoro pokojne. — Nemáte pravdu. Všetko som podnikol, aby sme našli vášho muža. Ale verte mi, nebolo nádeje a úspechu. Ja som to vedel, ale nechcel som vás strašiť. Ak niekto v pralese zabľúdi... tomu... žiaľ niet pomoci...

Klamstvo. Veronika to vedela dobre, hoci Elcorov hlas by bol dôverivejšieho človeka presvedčil.

Výborne zahral priateľa, ktorý chce telom i dušou niekomu pomôcť.

— Vidím, že mi nechcete uveriť, — pokračoval Elcoro. — Čo som vám spravil, že si to od vás zašlúžim? Dal som k tomu niekedy podnet, aby ste si o mne zle mysleli?

— A nie raz, — pomyslela si Veronika, ale vedela, že otvorený odpor by mohol len uškodiť.

Zrazu sa jej zmocnila nepremožiteľná túžba, aby sa vybrala sama hľadať Šimona. Možno... ba je to isté... Jej hľadanie bude márne, ale predsa je to lepšie, ako ostať tuná.

Pozrela sa Elcorovi do očí. Ako keby jeho tmavý pohľad prenikal až do jej duše. Predsa ho musí nahovoriť, že v to, čo mu predtým vyhodila na oči, ani sama neverí. Ak sa jej to podarí a dovolí jej slobodne chodiť, možno nájde príležitosť aj k úteku.

— Odpusťte mi, — začala pokojne. — Viem, že som nemala takto rozprávať, ale vo svojom vzrušení som ani nevedela, čo rozprávam.

Elcoro pristúpil blišie. — Teším sa, že takto cítite. Nedá sa to ani vypovedať, ako ma bolely vaše predošlé slová. Vášho milého muža som si veľmi ctil, ako že som sa v spojitosti s vami inak o ňom vyjadroval... Nuž, myšlienky sú voľné, však? A teraz sa už nemôžem na vás pozeráť, ako sa trápíte. Neprišli by ste na chvíľu dole, aby ste sa trochu občerstvili?

Veronika sa snažila usmievať sa. — Nie, ďakujem, je mi celkom dobre, radšej by som ostala sama.

Elcoro pristúpil k nej a hlboko sa jej pozrel do očí. Najradšej by ho bola uderila po tvári... ako vtedy... Ale nie! teraz to nesmie urobiť. Musí byť opatrná.

— Veľmi vás prosím, poďte dolu. Veď ochoriete, keď nebudete jesť. Nemôžem dovoliť, aby ste ostali hore sama so svojím strachom, ktorý je azda bezpodstatný. Práve mi prišlo na um, že keď aj ne-našli vášho muža, zato nemusíte strácať nádej. Aj to je možné, že ho na ceste Rio des Notes našli cestujúci.

Veronika sa strašne naľakala. Tam žijú Indiani Chavante, ktorí podľa Elcorovho rozprávania, zabijú každého cudzinca. Chvela sa na celom tele a ešte viac zbledla.

Sišli dole, kde ich čakal prestretý stôl.

— Čo si rozkážete? Víno, alkohol, alebo sódu? Vidíte, aj tu môže človek žiť tak ako v Anglii, keď

samozrejme chce. Myslím, že šampánske by bolo najlepšie. Aj ja iba to pijem.

Elcoro naplnil dva poháre a jeden podal Veronike. — Uložte sa pohodlne v pohovke a trochu si odpočinite, lebo veľa vám nechýba, aby ste upadli do bezvedomia. Viem, ako sa obávate, ale snažte sa premôcť!

— Veď sa snažím, — povedala Veronika. — Ale nie je o také ľahké, — nahla sa k Elcorovi. — Povedzte, zajtra by sme nemohli vyslať chlapov? — spýtala sa s odhodlaním, že zajtra o takomto čase už nebude tu.

— Zajtra? Pravdaže. To bude moja prvá myšlienka.

Veronika sa napila vína a odrazu sa veľmi zľakla. Je pravda, že zriedka kedy pila šampánské, ale jeho chuť poznala. Toto víno je však celkom iné, ako to ktoré doteraz pila. Ale iste sa jej to len zdá? A znovu ho ochutnávala.

Ktosi nečakane zaklopal na dvere a na Elcorov ostrý hlas vstúpil Anastazio. Čo povedal, nerozumela, iste sa s ním chcel rozprávať osamote.

Elcoro prosiac o prepáčenie podišiel s Anastaziom ku dverám. Jeho široké plecيا zakrývaly Anastázia. Nadišla konečne chvíľa. Bleskurychle sa rozhodla a rýchlo vymenila poháre. Ak jej podozrenie nebolo pravdivé, tak sa nič nestane a keď bolo tak...

Elcoro poslal Anastázia preč a znova si sadol. Veronika si začala popíjať vína.

— Je skutočne veľmi dobré. Škoda, že som ho tak málo pila — povedala a siahla znovu za pohárom.

Elcoro nasledoval jej príklad, vzal pohár, ktorý bol ešte pred chvíľou Veronikin. — Musíme ho vypíť naraz!

Elcoro zdvihol pohár k ústam a Veronika poslušne nasledovala jeho príklad, len ruka sa jej triasla. Zavrela oči a vypila víno... potom videla že aj Elcoro vypil svoj a v nasledujúcej chvíli hodil pohár o zem a nahnevane sa k nej obrátil.

— Teda tak... Slovom, oklamali ste ma? Ale tak ľahko sa nevyslobodíš... lebo... lebo...

Nebezpečne sa približoval k Veronike, ale uspävací prášok začal účinkovať. Zakolísal sa a spadol na pohovku.

— Myslíte... boli ste veľmi prefíkaná... myslíte, že utečiete... ale sa mýlite! Neujdete mi! Ste moja... na veky... Na — ve — ky... Zaspal.

Veronika nehybne stála až konečne začala rozmýšľať. Pomaly pristúpila k oknu a pozrela sa von.

Usmiata tvár mesiaca zahlevala svetlom lúku pri pralese. Šťastie, že nie je veľmi tma. Pomyslela si — Ale na ktorú stranu sa má obrátiť? Ako má hľadať Simona?... pešo? Zrazu jej srdce prudko zabúšilo. Pred domom stál osedlaný kôň.

Neváhala viac. Obávajúc sa, že ju nikto zbadá, vykradla sa na dvor, chytila uzdu koňa a vyskočila do sedla. Nahla sa nad jeho šiju a ticho ho povzbudzovala... Ten ako by ju porozumel, pustil sa do cvalu.

Precváľali lúku a dosiahli okraj tmavého pralesa. Strach ju skoro omráčil. Slepo hnala a kedyvtedy sa obzrela, či ju neprenasledujú.

Ale nič sa za ňou ani len nepohlo. Veronika rozmýšľala teraz nad tým, dokedy trvá účinok prášku a kedy sa Elcoro preberie. Možno, že ho najde niektorý sluha skôr ako sa preberie. Čo bude potom?

Zrazu kdesi z dialky začula strašidelný rev šeliem. Prudko zastavila koňa. Tieto hlasy by ju byly prestrašily aj vtedy, keby nebola sama. Nijako nemohla premôcť svoj strach. Objala šiju koňa a zaplakala.

Potom však pohnala znovu koňa a pohľadila ho po šiji. Oblúbila si toto zviera, ktoré jej bolo takým výborným pomocníkom.

Nečakane prišli na čistinu. Ešte viac sa zľakla a skôr ako si uvedomila, čo sa stalo, kôň sa odrazu podkol a spadol. Ešte stačila skriknúť: Šimon... Šimon... kde si?... Šimon... Potom zamdlela.

— Veronika! Drahá Veronika...

Veronike sa zdalo, že pozná tento hlas. Ležala nehybne v polobezvedomí. Šimon? Bol by to jeho hlas? Nie... To je nemožné. Šimon zablúdil v džungli, už ho viac neuvidí... Chcela sa pohnúť, ale znovu upadla do bezvedomia.

Keď sa prebrala, videla sa skláňať nad sebou svojho muža.

— Šimon...!

— Drahá...

Šimon ju držal v náručí a šepkal jej, ako veľmi ju miluje.

— Oh, Šimon, ako som sa bála...

— Drahá! Čo sa stalo?

— Najprv povedz, čo bolo s ebou?

— Zablúdil som. Hodiny som chodil do kola a ne-

vedel som sa orientovať, ani teraz neviem, že kde sme. Počul som výkrik a bežal som za hlasom.

Veronika sa zachvela a primikla sa blíž k Šimonovi.

— Ja by som približne vedela, kde sa nachádzame. Náš priateľ, — povedala výsmešne Veronika

— Elcoro má aj tuná v blízkosti majetok.

— Elcoro? — spýtal sa Šimon prekvapene.

— Áno, keď som sa už začala obávať o teba, Elcoro sa zjavil v tábore. Potom prišiel Anastazio so správou, že si zablúdil. Najprv som si myslela, že mi Elcoro pomôže. Čoskoro som však prišla na to... Veronika sa rozplakala. V Šimonovom obiatí rozpovedala príhodu a videla, ako očervenel hnevom. Veronika sa snažila utíšiť Šimonov hnev. — Konečne som predsa utiekla. čo je hlavné, potom sa stal zázrak... Našli sme sa v džungli a Elcora, myslím, už viac neuvidíme.

Šimon silnejšie objal Veroniku.

Dlho sa držali v náručí, až sa začalo briezdiť.

Konečne boli zasa spolu, ale to nevedeli, ktorým smerom sa majú obrátiť na pomoc. Veronika približne vedela, ktorým smerom je Elcorova estancia, ale po tom, čo sa stalo, nechceli použiť jeho pomoci.

— Niekde len musíme ísť. — povedal Šimon. — Cítiš sa dosť silná?

— Áno. — usmievala sa Veronika.

Šimon sa obzrel.

— Nakoľko sa namätám v tom smere je čistinka a odtiaľ sa už len niekde dostaneme. Veď vedie z nej aj chodník.

— Poďme sa tam pozrieť!

Šimon vybral flašku. Ešte v nej bolo niekoľko kvapiek vody.

— Nani sa. Mám ešte aj kúsok chleba. Predstav si, že je to teplá káva a čerstvé pečivo, ktoré sme jedli na lodi. Hladní a smädní sa predsa nemôžeme vydať na cestu.

Veronika si ovlažila pery a nechcela odstúpiť od toho, aby sa rozdelili. Medzitým sa nepokojne obzrela. Bála sa, že ju Elcoro alebo jeho sluhovia hľadajú. Kôň zmizol. Iste sa vrátil po ceste, po ktorej prišiel. Ak sa na estancii objaví, budú vedieť, ako utiekla. Ale Šimon už bol pri nej a Veronika sa viac nebála Elcora. Rozprávali o nových nebezpečenstvách, že z nekonečnej džungle sa už asi nikdy nevyslobodia. A obaja vedeli, aký to bude ťažký útek. Veronika sa spoľahla na osud... So Šimonom sa už stretli a šťastie ich možno neopustí ani teraz.

XII. KAPITOLA

O tri dni pred hotelom „Majestic“ v Riu, zastalo malé športové auto a z neho vystúpili dvaja unavení cestujúci. S úsmevom sa rozlúčili s riadičom a stále opakovali, že za jeho pomoc sa mu nikdy nebudú môcť odvdáčiť. Len neskôr, keď v hoteli zaujali svoje izby, pomysleli sa na minulé dni.

— Báł si sa, Šimon? — pýtala sa Veronika, česúc si svoje krásne plavé vlasy. Dobré jej padol kúpeľ a výmena šiat.

— Báł som sa trochu. A ty, Veronika?

Veronika sa zamilovane usmiala na svojho muža. — Aj ja som sa bála, ale stále som si opakovala, že keď si so mnou, nemôže sa mi nič stať. Verila som v prozreteľnosť Božiu.

Keď si pomyslela na celodenný pochod, skôr ako sa stretli s Bruce, Veronika sa musela priznať, že bola na smrť prestrašená.

Dlhé hodiny išli a dúfali, že natrafia na ľudskú stopu. Ich položenie sa stávalo stále beznámejšie. Voda a potraviny sa im už dávno minuly, len nádej ich držala na nohách. A keď už zamdľovala, začuli slabý hukot auta.

Veronika znovu prežívala tie strašné chvíle. Strach, že auto prejde vedľa nich bez toho, že by ich zbadalo. S poslednými silami bežali za smerom hluku a kričali z plného hrdla. Potom zbadali zarastenú cestu a približujúce sa auto. Riadič zabrzdil. Bol to anglický inžinier, ktorý prezeral terén plánovanej výstavby železnice. Keď Šimon rozpovedal, že zablúdili, inžinier im povedal, že práve ide do Ria a s radosťou ich odvezie.

A teraz...

Veronika si vzdychla. — Je to všetko, ako zlý sen. Nemôže uveriť, že to bola pravda. Pomyslela si na Anastazia a Joseho, potom na špatnú Indiánku, Elcora, jeho výhražný pohľad, keď prišiel na to, že ho oklamala, a sám vypil uspávací prášok.

Veronika sa mimovoľne striasla.

— Zabudnime, — povedal Šimon. — Myslime na budúcnosť a šťastie, ktoré nás čaká.

Objal a po bozkal Veroniku, ktorá vedela, že jej terazšie šťastie, ju odškodňuje za všetky útrapy.

*

— Parník „Alciades“ prichádza do Ria budúci utorok, — povedal Šimon pri obede svojej žene. — Myslel som, že si kúpime lístok a vrátíme sa do

Anglie. Aby sme tu ostali, to nemá predsa významu. Chcel by som byť v Londýne a pracovať.

Veronika sa usmievala.

— Práca! Veď vlastne preto som šla s tebou, aby som ti pomohla v práci, ale nemôžem povedať, že by sme boli toho veľa spravili.

Šimon jej stisol ruku.

— Ty blázenko, veď to som povedal iba preto, lebo som bol slepý. V skutočnosti som ti to povedal iba preto, lebo som nemohol znieť, aby sme sa rozlúčili.

Veronika zasnene povedala: — Keby to len bola pravda!

— Je drahá! Ale to som vtedy možno ešte nevedel.

Deň pred odchodom navštívila Veronika Lee, ktorá jej vybehla v ústrety.

— Rozprávaj, ako sa máš, čo si robila odvtedy, čo som ťa nevidela? — pýtala sa jej.

Veronika jej rozprávala príhodu minulého týždňa a keď prišla k tomu, ako jej Elcoro vyvíjal svoje plány, Lee ju s onovržením prerušila:

— Videla som, že je podliak! Zaslúžil by si šibe-
nicu!

— Aj Šimonova mienka bola taká.

— Chudera! Koľko si len vytrpela, — povedala Lee.

— Veru nebolo to ľahké, — vzdychla si Veronika.

— Iris Grandová mi hovorila, aby som ťa upozornila na Elcora, keď som jej povedala, že ste sa s ním spriatelili, ale ja som sa nemohla miešať do vašich záležitostí.

Bolo už okolo siedmej, keď sa vrátila do hotelu. Ponáhľala sa so svojej izby a rýchlo sa preobliekla. Keď sišla do halvy, videla, že tam Šimon ešte nie je, sadla si do pohovky.

Zrazu sebou trhla. Do miestnosti vstúpil elegantný mladík. Ako uvidel Veroniku, hneď zamieril k nej.

— Mrs. Lane! Aké príjemné prekvapenie! Ste krajšia, ako som vás kedy videl!

— Ani sa netešíte stretnutiu? — pokračoval návštevník. — Veľmi ma to zarmucuje! Nie je to od vás pekné! Ja som už zabudol na to, čo sa medzi nami stalo.

Veronika sa chladne pozrela na neho.

— Keby tu bol môj muž, seňor Elcoro, neopovážili by ste sa ma oslovit!

— Váš muž? Seňora sa mýli! Nebojím sa vášho muža! Prečo by som sa bál? Ba práve bol by som šťastný, keby som sa s ním mohol stretnúť.

— Bojím sa, že môj muž nie!

— Nie? — Elcoro mykol plecóm. — Možno. Vy Angličania ste takí zvláštni ľudia.

Veronika vzala do ruky jeden obrázkový týždenník a začala v ňom listovať.

Elcoro sa usmial.

— Týmto mi chcete dať na vedomie, že si neprajete so mnou sa viac rozprávať, však?

— Nechcem vás ani vidieť, — povedala Veronika chladne.

Elcoro sa zdvorile ukláňal.

— Ako si prajete. Veľmi ľutujem, že sa musíme takto rozlúčiť. Boly časy, keď som si myslel, že... že my dvaja si budeme ľahšie rozumieť. Buďte však presvedčená.

Veronika ďalej nepočúvala. Vyskočila a vybehla po schodoch.

„Alciades“ nomaly sa blížil do prístavu, keď Veronika rozprávala Šimonovi svoje posledné stretnutie s Elcorom.

Keď im už pevnina zmizla z očí, Veronika sa oprela o zábradlie a pozrela sa na Šimona.

— Šimon?

— Áno, drahá.

— Včera som videla Elcora.

— Kde?

— V hale hotela pred večerou, keď som ťa čakala, prišiel ku mne, ale mi nemohol veľa povedať, lebo som odišla.

Šimon objal Veroniku. Cestujúci čakali, kým im pevnina zmizne, potom sa rozišli.

— Keď si pomyslím, na tie trpké chvíle, ktoré si mi zapríčinila, krv vo mne vzkypie.

Veronika sa usmiala na Šimona.

— Viem, drahý, Ale aj to malo tú dobrú stránku, že keby sa to nebolo stalo vtedy...

— Azda nikdy by sme sa neboli našli... chcela si povedať.

— Ah, Veronika, ani neviem, ako som mohol byť taký slepý.

— Že si nezbadal, ako ťa ľúbim? — skočila mu

do reči a milo sa mu zahľadela do očí.

— Nie drahá. Že som nezbadať ako ťa ja milujem!

— Si si v tom istý, Šimon?

— Nikdy som v ničom nebol taký istý.

Veronika mu položila hlavu na plece.

— Hľadanie ťa nesklamalo? Nenašiel si to, čo si hľadal...

— Orchideje? Šimon objal Veroniku. — Našiel som oveľa drahší poklad. Našiel som teba...

— K O N I E C —

HROBÁR

Ján bol nadpriemerne vysoký muž, v ramenách bol široký a chrbát mal trochu príhrblý od ťažkej práce. Jeho ruky boli žilovaté a ohorené od slnka. Rukávy kockovanej košole nosil vždy vysúkané: na prsiach mal košelu rozopätú, takže mu bolo vidieť mocný a široký hrudník. Vlasy mal čierne ako havran, čelo dosť nízke a oči veľké, hnedé. Bol hrobár a kopával pomaly. Tým istým tempom vydržal by však do nekonečna.

Ján býval voľakedy čímsi lepším. Jeho ruky, mozolnaté a za nehtami špinavé od zeme, boli raz jemné a útle. Teraz mohol byť so päťdesiatročný.

Hovorieval veľmi málo. S nikým sa nestýkal. Práca mal dosť, ľudia neprestávajú umierať a tak mu vystával čas iba na spanie. Bol s tým spokojný, netúžil po zábave. V mladosti ich užil dosť. Peniaze, ktoré zarobil svojou ťažkou prácou minul na denné potreby. Pri tom šetril a pokiaľ mu bolo dosť často kupoval kvetiny. Dával ich vždy na jeden hrob. Na taký malý, označený iba jednoduchým dreveným krížom, celkom zastrčený v rohu cintorína.

Jánovi Hanusovi zomrel otec, keď mal dvadsať rokov. Bol vtedy pekne urastený čiernovlasý mladeneček a nie jedno dievča sa za ním obzrelo. Otec mu zanechal pekný majetok, takže mohol žiť v prepychu.

Ján mal aj brata, volal sa Jozef a vtedy bol desaťročný. Staručký otec, keď umieral, riekol staršiemu synovi:

„Ján, ty si silný, zdravý a múdry. Nezabudni nikdy na svojho brata, ktorý je ešte len dieťa a je slabý. Staraj sa o neho! Nechal som ti toľko, že nebudeš musieť v svojom živote veľa pracovať. Nikdy však nezabudni, že Jozef ju tvoj brat a že ty si za neho zodpovedný, ako keby si bol jeho vlastný otec.

Ján zatlačil starému otcovi oči. Na tvári sa mu zračil mier, v očiach sa mu leskly slzy a v srdci bol odhodlaný, že nikdy neopustí svojho brata.

Ubehlo desať rokov. Jozef, mladší brat Jána, složil skúšku dospelosti a začal študovať filozofiu. Bol to štíhly chlapec a tváričku mal rúžovú ako dievča. Vlasy mal svetlé a oči modré ako nezabúdky.

Ján sa o neho staral. Nezabúdal pri tom na seba, donriai si života, ale predsa si bol vždy vedomý otcovho posledného prania.

Jozef bol veľmi citlivý a mal veľkú fantáziu. Písal básne v ktorých opevoval ženy, víno a hudbu. Zo žien najmä jednu, Evu. Jej vlasy vŕai boli zlaté, ako prezretý žitný klas, jej oči čisté ako horská studienka a pery červené, ako purpur zapadajúceho slnka.

Jozef Hanus bol zorvu veľmi šťastný. Chodil s Evou, mal ju rád a ona jeho tiež. Bola sboristkou v Mestskej opere a Jozef jej prorokoval veľkú budúcnosť. Ona sa usmievala a snažila sa tomu veriť. Písal pre ňu dlhočizné básne, ktoré čítali sami dvaja.

A potom prišla kríza. Jej matka, otec už dávno nemala, ťažko ochorela. Potrebovala veľa liekov a lieky boli veľmi drahé. Eva bola zúfala, Jozef jej však slúbil, že jej pomôže. Obrátil sa na Jána.

„Matka môjho dievčata je chorá. Sú chudobní a nemajú na dobrého lekára a na dobré lieky. Nemohli by sme im nejako pomôcť?“ riekol mu.